

ΧΛΩΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

*Ετος Πρώτον.— Έν Κωνσταντινουπόλει, τῆ 4 Μαρτίου 1879.— Τεύχος Τρίτον.

Ο Κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΥ

ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν ἐκείνην τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, εἰς ἣν κατατάσσονται ὁ Ἀριστείδης, ὁ Βασιγκτῶν, ὁ Λιγκὸν καὶ ὁ Λεοπόλδος Ἀ΄ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου. Ὁ βίος αὐτῶν δὲν ἀριθμεῖ γεγονότα στιλπνὰ καὶ καταπλήττοντα τὰς ὄψεις τῶν συγχρόνων ἢ τὸν νοῦν τῶν ἐπιγιγνομένων, ἀλλὰ παριστᾷ σειράν γεγονότων ἅπερ ὁμοῦ λαμβανόμενα ἀποτελοῦσι φωτεινότατον σημεῖον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος· τοὺς εἰς τὴν χορείαν ταύτην ἀνήκοντας ἀνδρας δὲν διακρίνει ἴσως πολλάκις πλοῦτος διανοητικῶν πόρων, ἀλλὰ ἡ τῆς ψυχῆς ἀγαθότης, ἡ τοῦ χαρακτῆρος ἀκεραιότης, ἡ εὐλάβεια μεθ' ἧς λατρεύουσι τὴν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν θρησκείαν, ἡ τῶν αἰσθημάτων ἀγνότης χορηγοῦσιν αὐτοῖς ἐμπνεύσεις ὑψηλὰς καὶ ἐπινοίας οὕτως ἐπιτυχεῖς εἰς ὅσας καὶ οἶας ἡ εὐρωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα διανοητικὴ δύναμις δὲν ἤθελε δυνηθῆ ποτε ν' ἀφίχθῃ. Μεγαλοφυεῖς ἀνδρες πολλάκις ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν ἐλαυνόμενοι ἐδείχθησαν πάσχοντες σκοτασμὸν πνευματικὸν καὶ διανοητικὴν τύφλωσιν κωλύσασαν αὐτοὺς νὰ ἀντιληφθῶσι τὴν σημασίαν τῶν στοιχειωδεστέρων πολιτικῶν φαινομένων, ἐνῶ οἱ ἀπὸ τῆς εὐγενεὸς αὐτῶν καρδίας καὶ τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἀρῶμενοι ἀνέπτυξαν συχνότατα προορατικὴν δεινότητα ἀληθῶς ἐκτακτον, ἠρείσθησαν ἐπὶ στερεωτέραν βάσεων κατὰ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἐνέργειαν, ἐπέβαλον τὸ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ιδέας αὐτῶν σέβας εἰς γενεὰς γενεῶν καὶ ἐχρησίμωσαν ὡς οἱ πρακτικώτεροι ὁδηγοὶ ἐν ταῖς φοβεραῖς τῶν ἐθνῶν θυέλλαις. Ἄτοπον ἤθελεν εἶσθαι νὰ διατυπώσωμεν σήμερον, ὅποτε ἀκόμη δὲν ἐπερατώθη ὁ πολιτικὸς βίος τοῦ νέου Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, συγκρίσεις καὶ παραλληλισμοὺς τῶν ἰδιοτήτων, τῶν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν ἐλλείψεων τοῦ Θιέρσου καὶ τοῦ Γρεβύ· ἀλλ' οὐχ ἤττον δυνάμεθα νὰ προμαντεύσωμεν ὅποισι καθόλου θὰ ὦσιν αἱ ιδέαι αἱ ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς μελλούσης ἱστορίας ἐπικρατήσουσαι κατὰ τὴν παραβολὴν τῶν δύο ἀνδρῶν. Ὁ Θιέρσος θὰ θεωρηθῇ ἴσως ὁμοιάζων πρὸς ἀνδρα περὶ οὗ ἤθελέ τις εἶπει « ὁ τρώ-

σας ἰάσατο » διότι πολλάκις ἔτρωσε τὰς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος αὐτοῦ, καὶ ὅτε πρὸς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Γκυζῶτον ἤριζεν ἐπὶ δεκαετηρίδας δύο περίπου σπανίως εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰ συμφέροντα τῶν λαῶν τῆς Γαλλίας· ἡ κοινοβουλευτικὴ πάλῃ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ἀναδείξασα τὰ ἐξοχα ῥητορικὰ καὶ παλαιστικὰ προτερήματα τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν συνεκροτεῖτο ὑπερθεν τῶν πραγματικῶν συμφερόντων τῶν τριάκοντα πέντε ἑκατομμυρίων Γάλλων, οἱ ὅποιοι, εἰς τὰ ὄμματα αὐτῶν, δὲν εἶχον γεννηθῆ εἰμὴ διὰ νὰ παρίστανται ὡς θεαταὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἠρώων τούτων τοῦ βήματος καὶ διὰ νὰ παρέχωσι τὴν ὕλην περὶ ἣν ἐμελλον νὰ συγκροτῶνται οἱ ἀγῶνες αὐτῶν. Ἐν τῷ κυβερνητικῷ τοῦ Θιέρσου βίῳ τῷ διαδραματισθέντι ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου κατατάσσονται οἱ περιώνυμοι περὶ τύπου νόμοι τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1835, οἵτινες ἐθεωρήθησαν καὶ εἶναι πράγματι πιστικώτατοι, ἐρχόμενοι μάλιστα νὰ κανονίσωσιν οὕτως αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ιουλίου τοῦ 1830, ἣν προὐκάλεσαν τὰ πολύκροτα κατὰ τοῦ τύπου διατάγματα τοῦ Πολινιάκ, καθ' ὧν ἐν τοῖς πρώτοις ἐξηγέρθη ὁ Θιέρσος, δημοσιογραφῶν τότε ἐν τῇ « Ἐθνικῇ ». Κατὰ τὸ 1849 ὁ Θιέρσος διηύθυνε τὴν κατὰ τῆς δημοκρατίας ἐνέργειαν ἐκ τῆς ὁδοῦ Poitiers, ἥτις κατέστη γνωστοτάτη ἐν τῇ συγχρόνῳ Γαλλικῇ ἱστορίᾳ, καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐκείνην ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Δημοκρατίας, διότι οἱ περὶ τὸν Θιέρσον κατάρθρωσαν νὰ πείσωσι τὴν Γαλίαν περὶ τῆς διανοητικῆς δῆθεν ἀνικανότητος τοῦ Βοναπαρτίδου, ἐλπίζοντες ὅτι τούτου ἐκλεγομένου ἐκείνοι κυρίως κυβερνήτουσι τὴν Γαλίαν· εἰς τὴν ἀντίδρασιν ἐκείνην τοῦ Θιέρσου ὀφείλεται πρὸ πάντων ἡ δυσφήμισις τοῦ περικλεοῦς στρατηγοῦ Καβαϊνιάκ, τοῦ εἰλικρινεστάτου ἐκείνου θιασώτου καὶ ἀφρωσιωμένου τῇ ἐλευθερίᾳ στρατιώτου, οὗτινος τὴν δῆθεν στενὴν κεφαλὴν κατήγγελεν ἀνὰ πᾶσαν πρώϊαν ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ τότε ἐκδιδομένη ἐφημερίδι τῷ « Τύπῳ ». Ὅποια ἦσαν τὰ

ἀποτελέσματα τῆς πολιτικῆς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων οἵτινες τὰς μικρὰς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας τοῦ 1848 παρεκτροπὰς ἐξώγκουν μεθ' ὑπερβολῆς ἵνα κλονίσωσι τὴν εἰς αὐτὴν πίστιν τῶν πολλῶν, καὶ οἱ σύγχρονοι ἡμῶν ἀκριβῶς γινώσκουσιν, οἱ ἰδόντες τὴν τυραννίαν τοῦ Ναπολέοντος Γ', καὶ ἡ ἀδέκαστος ἱστορὶα διὰ μελάνων χρωμάτων θὰ εἰκονίσωσιν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ μετὰ τὸ 1870 διαγωγή τοῦ Θιέρσου ἐξιλέωσεν αὐτὸν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐνώπιον τῶν συγχρόνων· ἀλλὰ οἱ ἐπιγιγνόμενοι θὰ ἐρωτήσωσιν ἂν δὲν ἦτο δυνατὸν διὰ τὸν Θιέρσον νὰ περιορίσῃ ὀλίγον τῷ 1849 τὴν φιλοδοξίαν αὐτοῦ, νὰ στενοχωρήσῃ ὀλίγον τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἵνα ἴδῃ τί ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ ἐκ τῆς ἐκφυλιστικῆς τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν καὶ ν' ἀπαλλάξῃ οὕτω τὴν πατρίδα αὐτοῦ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ προσφύγῃ εἰς ἕνα Ναπολεοντιδὴν ὅπως σωθῆ δῆθεν ἀπὸ τῶν κοινωνιστικῶν ἰδεῶν, αἵτινες ἐν ἐλαχίστῃ πράγματι τοῦ ἔθνους μειοψηφίᾳ ἐπεκράτουν τότε.

Ὁ κ. Γρεβὺ εὐθὺς ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ 1848 κατέπληξε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς σταθερᾶς, ἂν οὐχὶ λαμπρᾶς, εὐγλωττίας αὐτοῦ, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τῆς ἰσχυρᾶς ἐκείνης καὶ ἐμπνευσμένης οὕτως εἰπεῖν προσηγορικότητος ἣτις ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὴν περιώνυμον ἐν τῇ συγχρόνῳ Γαλλικῇ ἱστορίᾳ πρότασιν ἣτις φέρει τὸν τίτλον «Τροπολογία τοῦ Γρεβύ» ἀπέβλεπε δὲ αὕτη τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Συντάγματος διατάξεως τῆς ὀριζούσης τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ὑπὸ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας καὶ ἐζήτει τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως μὲν τὸ πρῶτον εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν νομοθετικῶν σωμάτων. Ἄν ἡ τροπολογία ἐκείνη ἐτύγχανε τότε τῆς πλειοψηφίας τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, Πρόεδρος βέβαιος ἐθεωρεῖτο ὁ στρατηγὸς Καβαϊνιάκ, ἀλλ' οἱ ἀπορρίψαντες αὐτὴν τὸ μὲν ἤθελον νὰ κολακεύσωσι τοὺς πολλοὺς, τὸ δὲ ὠρμῶντο ἐξ ἐσφαλμένων πεποιθήσεων, τὸ δὲ προὔτιθεντο ἀκριβῶς ν' ἀπομακρύνωσι τὴν πιθανότητα τῆς τοιαύτης τοῦ αὐστηροῦ δημοκράτου στρατηγοῦ ἐπιτυχίας. Κατὰ τὴν 4ην Σεπτεμβρίου 1870, ὁ Κ. Γουλιός Γρεβὺ, ὑποστηρίξας καθ' ἅπαντα τὸν κοινοβουλευτικὸν αὐτοῦ βίον τὴν πιστὴν τήρησιν τοῦ νόμου, ἀπέσχε νὰ μετὰσχῃ τῆς ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως ὡς μὴ ψηφισθείσης ὑπὸ τῶν δύο Νομοθετικῶν Σωμάτων· ἀλλ' ἡ διαγωγή αὐτοῦ ἐκείνη δὲν πρέπει νὰ κριθῆ ἴσως λίαν αὐστηρῶς, λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, καθ' ὅν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίαν τοῦ Ναπολέοντος ἤθελε δυνήθῃ νὰ συλλάβῃ τις. Ἄλλως δὲ καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ Βασιγκτώνο ἀπαντῶντων ἀνάλογά τινα σημεῖα, ὡς λ. χ. ἡ εὐσυνειδησία μεθ' ἧς προσεπάθησε νὰ

πίσῃ τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν ὅπως ἀποσύρῃ τὰ πιστικὰ κατὰ τῶν ἀποικιῶν τελωνειακὰ μέτρα, εὐσυνειδησία ἀντίθετος πρὸς τὰς ἐπαναστατικὰς δρᾶς τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ, οὗς δὲν ἀνέλαβε νὰ καθοδηγήσῃ εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς δημοκρατικῆς ἀνεξαρτησίας ἢ ἀφοῦ ἐπίσθη ὅτι αἱ ὁρμαὶ αὐτῶν μετεβλήθησαν εἰς ἀρχὰς καὶ ἀληθινὰς ἐμπνεύσεις πεφωτισμένης διανοίας. Ὁ κ. Γρεβὺ ἐδικαιοῦτο κάλλιστα νὰ τηρήσῃ τὴν ἐπιφυλακτικὴν ἐκείνην πορείαν ἀναλογιζόμενος ὅπόσον εὐκόλως οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ εἶχον παρασυρθῆ ὑπὸ τῶν ἐπιτηδεῖων δημαγωγῶν, οἵτινες ἐπ' ὀνόματι τῆς τάξεως δῆθεν ἐσυκοφάντουν τὴν δημοκρατίαν τοῦ 1848. Ἐν γένει δὲ οἱ ἄνδρες οἱ πεφυκότες μετὰ τῶν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν ἐλλείψεων τοῦ Κ. Γρεβύ, ἂν δὲν δύνανται νὰ μεγαλοουργήσωσιν ἀναλαμβάνοντες παρατόλμως τὴν καθοδήγησιν τῶν λαῶν καὶ τῶν πολιτειῶν εἰς ὁδοὺς αἵτινες ἐνίοτε μὲν φέρουσιν εἰς τὴν δόξαν οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ εἰς τὸν ὄλεθρον, παρέχουσιν ὅμως τὴν ἀσφαλεστέρην ἐγγύησιν εἰς τὰς μεγάλας ἐκείνας μεταβολὰς, αἵτινες σκοπὸν προτίθενται τὴν βásiμον καὶ ἀκράδαντον πρόοδον· δὲν ἐφελκύνουσιν ἴσως εἰς ἑαυτοῦς τὸν φανατικὸν ἐθνουσιασμὸν τῶν ζώντων, ἀλλὰ ἐνισχύουσι τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἀρετῆς, ὑπόληψιν ἣν πολλαίς ἐκλόνησαν αἱ φιλοπαίγμονες ἰδιοτροπίαι τῶν ἄλλοτε ἄλλως πολιτευομένων φιλοδόξων ἀνδρῶν.

Ο. Ι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ.

Τὰ πρωτόλεια τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως ἀνευρίσκουμεν εἰς τὰ κλέφτικα ἔπη. Τὰ ἔπη ταῦτα, ποιητικὴ ἔκφρασις ἀγρίας καὶ ὑπερπράνου ἐλευθερίας εἶναι ἄνθη, ἅτινα ἤνθησαν ἀκαλλιέργητα ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ ὑπὸ τὴν αὔραν τῆς ἐρήμου καὶ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἀνεξαρτησίας. Τὸ φυσικὸν καὶ τολμηρὸν ὕφος των, πολλαίς μεταφορικῶν καὶ ὑψηλὸν φέρει τὴν σφραγίδα τῆς ἀποτόμου φύσεως ἐν ἣ ἀντήχουν, καὶ τοῦ γενναίου λαοῦ, ὅστις ὑπῆρξε ποιητὴς ἅμα καὶ ἥρωας, καὶ ἀναπολεῖ πολλαίς τὰς ἀπλοϊκὰς ὠραιότητας τῆς ἀρχαίας ἐποποιίας. Ἡ γλῶσσα τῶν ποιημάτων τούτων, προϊόντων τῆς Μούσης, εἶναι δημῶδες ἰδίωμα, ὁμιλούμενον ἢ τοῦλάχιστον ἐννοούμενον ὑφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τινῶν διαλεκτικῶν ποικιλιῶν μᾶλλον, ἢ ἥττον ἐπαισθητῶν ἀναλόγων τῶν διαφόρων τόπων. Πτωχὴ, ὡς πᾶσα γλῶσσα οὕτω καλλιεργηθεῖσα ὑπὸ τῆς φιλολογίας, περιέχει ἐνδείξεις τῆς ἀμελείας τῶν ἀμαθῶν τάξεων, αἵτινες ἐποίουν χρῆσιν αὐτῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς στίχους τῶν ποιημάτων τούτων εἶναι ἀλεξανδρινοὶ ἀνευ ὁμοιοκαταληξίας, οἱ τρίμετροι ἰαμβικοὶ τῶν ἀρχαίων, τοὺς ὁποίους προὔτιμα ἢ ἀρχαία κωμῳδία καὶ κατέστησε δημοτι-

κοὺς. Ἐπίσης εὐρίσκουμεν τὸν τροχαϊκὸν τρίμετρον ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσει, καίτοι οὐχὶ τοσοῦτο συνήθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, μετὰ δὲ ἄλλων καὶ τὸν τρίμετρον ἰαμβικόν.

Κατόπιν τῆς ποιήσεως ταύτης ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν τὰ ποιήματα τῶν Κρητῶν. Ἡ κρητικὴ ποίησις παριστᾷ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴν σύγχυσιν τῶν ἰδεῶν τῶν δύο λαῶν, οἵτινες εὐρίσκοντο τότε ἐν Κρήτῃ. Ἄνθος ἀποσπασθὲν ἀπὸ τοῦ γέμματος τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως, ἣτις ἐβασίλευε τότε πανταχοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Παρνασσοῦ, καὶ τοὶ ἀκαλλιέργητοι εἰς τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἦν πεφυτευμένον, δὲν στερεῖται ὅμως οὔτε χάριτος, οὔτε πρωτοτύπου καλλονῆς, εἰς ἣν ἡ κρητικὴ γλῶσσα καὶ περὶ ὑπὸ συχνῶν ἠλλοιωμένη Ἰταλισμῶν, προσετίθει φυσικὸν θέλητρον. Τῆς διφθοῦς ταύτης φιλολογίας σπουδαιότερον προῖον εἶναι ὁ Ἐρωτόκριτος, ποίημα ἐπικὸν εἰς πέντε ἔπη. Ἡ ἐποποιία αὕτη, γεγραμμένη εἰς ἀλεξανδρινούς ὁμοιοκαταληκτοὺς στίχους οὐδόλως διακρίνεται διὰ τὴν φαντασίαν· ἔχει πολλὰς ἐπαναλήψεις καὶ μακρὰς περιόδους ἀλλὰ πολλαίς παρὰ τὸ σύνθητος βλέπει τις μεγάλην ἰδέαν, μίαν καλλονὴν ἀξίαν μεγάλης ἐποχῆς καὶ μεγάλου ἀντικειμένου. Τὸ ποίημα τοῦτο ἀναμιμνήσκει τὴν ἐποχὴν καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐνεπνεύθη. Ἐτερον ποίημα εἶναι ἡ Ἐρωδίτη, τραγωδία γεγραμμένη ἐπίσης εἰς τὴν δημῶδη κρητικὴν γλῶσσαν, μετὰ φράσεων καὶ λέξεων ἰταλικῶν. Τὸ ποίημα τοῦτο ἔχει πλεονάζοντα ἐλαττώματα ἀλλὰ μείζονας τοῦ Ἐρωτοκρίτου καλλονάς. Ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος εἶναι καλὴ ἢ διασκευὴ αὐτοῦ εἶναι παιδική, ἢ δὲ λύσις τοῦ δράματος εἶναι σφαγή. Ὁ ποιητὴς δὲν φεῖδεται τῆς ὑπομονῆς τῶν θεατῶν· ὁ διάλογος εἶναι εὐρύς καὶ μακρὸς· ἀλλ' οἱ χοροὶ, οἵτινες μεσαλαβοῦσι ἀνέρχονται πολλαίς εἰς τοσοῦτον ὕψος, ὥστε ἀναγινώσκων τις κατώτερος τὸ ποίημα, θὰ νομίσει ἀνάξιν τούτου τὸν ποιητὴν. Ὁ ποιητὴς ὀλίγην γνῶσιν φαίνεται ἔχων τῆς δραματικῆς τέχνης, ἣτις τότε διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἦν ἀναχρονισμός· ἀλλ' ὅτε παραδίδοται εἰς λυρικὰς ἐμπνεύσεις εὐρίσκει ὠραίας ἰδέας, ἃς ἐκφέρει διὰ τρόπου ὀλίγον συγκεχυμένου.

Ἄπαντα τὰ λοιπὰ ποιήματα τῆς ἐποχῆς ταύτης οὐδεμίαν ἔχουσιν ἱστορικὴν ἀξίαν. Καὶ αὐτὸς ὁ φιλόλογος δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τούτων. Ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ὕψους αὐτῶν δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς παρακμῆς τῆς γλώσσας, διότι οὐδὲν τὸ μαρτυροῦν ὅτι τὰ ποιήματα ταῦτα ἀνεγινώσκοντο ὑπὸ τῶν συγχρόνων, τὰ δὲ σφάλματα φαίνονται μᾶλλον προερχόμενα ἐκ τῆς ἀμελείας ἢ τῆς ἀγνοίας τῶν συγγραφέων. Πολλοὶ μάλιστα τῶν ποιητῶν τούτων ἦσαν ξένοι γινώσκοντες τὴν γλῶσσαν μόνον ἐκ τῆς μετὰ τῶν πεπαιδευμένων ἀνατροφῆς.

Κατόπιν ὅμως ἡ ποίησις ἔλαβε πολεμικὸν χαρακτῆρα διὰ τῶν ποιημάτων Ῥήγα τοῦ Φερραίου. Ἄλλ' ἅπασι ἀναγεννηθεῖσα δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὰ πολεμικὰ ἔπη. Ἡ στιχογραφία κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι ὁμοιοκαταληξία. Περιέχει ὅλα τὰ ἰαμβικὰ καὶ τροχαϊκὰ μέτρα, ὧν χρῆσιν ἐποιούνοτο οἱ ἀρχαῖοι καὶ τοὺς ἀναπαίστους. Ἐν τούτοις ὁ ἰαμβικὸς τετράμετρος εἶναι μᾶλλον ἐν χρῆσει ἐν τῇ νεοελληνικῇ ποιήσει ἢ ὁ τρίμετρος ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι ἐν τῷ δραματικῷ διαλόγῳ, ἔμεινε δὲ μόνον εἰς τινα κλέφτικα ἔπη. Ὁ τετράμετρος ἰαμβικὸς, ὧν μακρὸς καὶ τραχὺς ἀντεκατέστησεν ἐν ταῖς ἐπικαῖς συνθέσεσι τὸν ἐξάμετρον. Ὁ ἀνώμαλος ρυθμὸς τῶν λυρικῶν στροφῶν ὑπάρχει ἐπίσης ἐν τῇ νεοελληνικῇ ποιήσει· ἔμεινε εἰς τὰ ἱερὰ ἔπη, ὧν τὰ πλεῖστα ἀνέρχονται εἰς τοὺς αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ. Εἰς τὴν στιχογραφίαν ταύτην οἱ Ἕλληνες προσέθησαν τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, τὴν βαρεῖαν ταύτην ἄλυσσον διὰ τὸν ἀνεπιτήδειον στιχογράφον, ἣτις ὅμως καθίσταται στέφανος ἐξ ἀνθέων καὶ ἐπιχάριτον βοήθημα καὶ κόσμημα τῶν ἰδεῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γινώσκοντος νὰ μεταχειρισθῇ αὐτήν. Ἐπὶ πολὺ ἔμεινε ξένη εἰς τὸν λαόν, οὐδαμῶς δὲ ἀπαντᾷ εἰς κλέφτικα ἔπη. Εὐρίσκειται ὅμως ἐν τῇ μᾶλλον ἢ ἥττον καλλιεργημένῃ ποιήσει, καὶ ὁ Ἐρωτόκριτος εἶναι ἐκ τῶν πρώτων, ἐν ᾧ ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς. Ἐκτοτε χρῶνται αὐτῷ ἀνεξαιρέτως, ἰδίᾳ ἐκεῖνοι, οἵτινες γινώσκουσιν ὅποσας ποιητικὰς γυμνότητας δύναται νὰ καλύψῃ.

Τοιαύτη ἐν γένει ἡ φύσις καὶ ὁ χαρακτῆρ τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως. Τὰ ἔργα ταῦτα δεικνύουσι ὅτι ὁ ἐθνικὸς χαρακτῆρ τῶν Ἑλλήνων ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῶν αἰώνων, ὅπερ ἦν τὸ τῆς κοινῆς ὠφελείας. Ἡ φαντασία λάμπει πολλαίς ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τῆς βαρβαρότητος, ἢ δὲ ποίησις ἤνθησεν ὑφ' ὅλης τῆς οὐρανοῦ καὶ ὑφ' ὅλης τῆς ἀτμοσφαιρας¹.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 2.

Τοιαῦται ἐν γένει αἱ διαιρέσεις τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Καθ' ἃ ἀνωτέρω εἶδομεν ὁ Ἑλληνικὸς μεσαιὼν περιλαμβάνει ἱστορίαν χιλιῶν τετρακοσίων περίπου ἐτῶν, ὃ δὲ θέλων νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν εὐρίσκει ἐνώπιον αὐτοῦ θησαυρὸν πλοῦσιον καὶ ἀνεξερεύνητον. Ἡ ὑπάρχουσα σαθροτάτη ἰδέα ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς μεσαιὼν δὲν εἶναι ἀξίος μελέτης παρεκώλυσε τὸ πλεῖστον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν. Οἱ πρὸ ἡμῶν αἰῶνας Ἕλληνες ὀλίγιστα ἢ οὐδὲν ἐγνώριζον περὶ

1. Ἰδε Νεοελληνικὴν ἱστορίαν Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμ. 2.

των πατέρων αυτών των βυζαντινών. Οὐδὲν περὶ αὐτῶν σύγγραμμα ὑπῆρχεν ἑλληνιστὶ γεγραμμένον, οἱ δὲ βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ κατέκειντο ἐν ἀγνώστοις βιβλιοθήκαις ἐν χειρογράφοις κεκοινωνημένοις καὶ σιτοθρότοις.

Τὰ χειρόγραφα ταῦτα ἐγνώσθησαν κατ' ἀρχὰς παρὰ τῶν Γάλλων καὶ ἄλλων Δυτικῶν Ἑλληνιστῶν, οἵτινες περιερχόμενοι τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς ἀνεκάλυπτον πλείστα τοιαῦτα. Ὁ διάσημος Γάλλος ἑλληνιστὴς Boissonade, παρέσχε πρῶτος σχεδὸν ἀρίστην συλλογὴν βυζαντινῶν συγγραμμάτων, πλείστοι δὲ τῶν συγχρόνων αὐτῷ γάλλων ἑλληνιστῶν ἐπεδόθησαν εἰς τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ἱστορίας καὶ τοῦτο καθ' ἣν ἐποχὴν αὐτὸς ὁ πατριάρχης τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων ὁ Κοραῆς πικρῶς κατὰ τῶν βυζαντινῶν ἐξεφράζετο. Οἱ Ἑλληνισταὶ οὗτοι προτιθέμενοι νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐπόψεις δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπερπιδῆσῃ τὸσοῦτους αἰῶνας, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κοραῆς καὶ οἱ ὄπαδοί αὐτοῦ ἐνόησαν ἐπὶ τέλους τὴν πλάνην των, τοῦτο δ' ἀπεδείχθη διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Κοραῆ ἐκδόσεως τοῦ Πτωχοπροδρόμου.

Οὕτως ἐδόθη ὄθησις τις εἰς τὰς μεσαιωνικὰς σπουδὰς, ἐπιδράσασα ἱκανῶς καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἱστορικῶν, πρῶτος δ' ἐξ αὐτῶν ἐκθέσας ἀμερολήπτως τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν, εἶναι ὁ διάσημος Σπυρίδων Ζαμπέλιος. Μετὰ ἐμβριθῆ καὶ ἐπισταμένην τῶν βυζαντινῶν ἱστορικῶν μελέτην ἀνεπτύξεν ἐν ταῖς βυζαντιναῖς αὐτοῦ μελέταις, ἐργὸν μεγάλης ἀξίας, μετὰ φιλοσοφικῆς ἀκριβείας ὅλας τὰς φάσεις τοῦ βυζαντινοῦ βίου καταλήξας εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ βυζαντινὴ ἱστορία οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι ἀξία περιφρονήσεως ἀλλὰ περιέχει θησαυρὸν οὐτινος ἡ ἐξέτασις πλείστας δύνανται νὰ παράσχῃ ὠφελείας. Ὁ Ζαμπέλιος συνεχίζων τὰς μελέτας αὐτοῦ διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν δημοτικῶν ἡσμάτων καὶ τοσοῦτων ἄλλων σπουδαίων ἔργων ἀνεπτύξε σπουδαίως τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν. Τὸν Ζαμπέλιον διεδέξατο ὁ ἔθνικὸς ἱστορικὸς Παπαρρηγόπουλος. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ χάριτος ἐπραγματεύθη τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν ὥστε κατώρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς πολλοὺς ἐκ τῆς πλάνης ὑπ' ἧς κατεῖχοντο. Οὕτω λοιπὸν ἡ μεσαιωνικὴ ἱστορία εὗρεν ἐνθέρμους ὄπαδους τοὺς διασημοτέρους τῶν ἑλλήνων ἱστορικῶν, ἐν οἷς δέον νὰ μνημονεύσωμεν καὶ τοῦ Μουστοξίδου, τοῦ Χαύτου, τοῦ Ῥωμανοῦ, καὶ ἄλλων.

Καὶ ὅμως καίτοι ἱκανῶς ἀνεπτύχθησαν τὰ διὰφορα αὐτῆς τμήματα σπουδαία εἰσέτι ὑπάρχει ἑλλειψίς. Αἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθεῖσαι ἑλληνιστὶ γερικαὶ ἱστορίαι, μεταφράσεις τὸ πλεῖστον ξένων ἱστορικῶν ἐλάχιστον τμήμα ἀφιερῶσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐκ τούτου ἑλλειπῶς διδάσκειται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν σχο-

λείοις. Δέον λοιπὸν ὅπως ἀφορῶντες εἰς τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην ἑλλειψίν νὰ σπεύσωσιν οἱ παρ' ἡμῖν λόγιοι πρὸς ἐπανόρθωσιν αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν διδασκάλων, ἄκριοι θιασῶται τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ, τὸν ὅποιον μόλις γνωρίζουσι, περιφρονοῦσι τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν. Ὅτι πράγματι ἡ μελέτη τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας εἶναι δυσχερὴς οὐδεὶς ὁ ἀρνούμενος, ἰδοὺ δὲ τί λέγει ὁ περίφημος Ζαμπέλιος ἀποδεικνύων τὴν δυσχερείαν ταύτην. « Ἀπαιτεῖται, λέγει, ν' ἀνασκευάσωμεν πολλὰς ἐπικρατούσας προλήψεις ἢ ἐπικρίνωμεν τὰς ἐσφαλμένας γνώμας ὅσας ἐξέφερε καὶ καθιέρωσεν ἄχρι τοῦ νῦν ἡ μέθοδος τοῦ κερματισμοῦ ἢ ἀνάγκη ν' ἀνατρέψωμεν συστήματα πεφημισμένα καὶ προρριζῶς ν' ἀναστρώσωμεν, ἴσως τὴν δεσπόζουσαν ἱστορικὴν ἐρμηνευτικὴν πρῆπει ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἢ ἀρχαιοτάτης νὰ χάσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεωρῶν μερὶδὰ τινὰ τῆς λαμπηδόνος τῆς, ἢ δὲ μέση ἐποχὴ ἐγειρομένη ἐκ τῆς τέφρας καὶ τῆς σκοτίας νὰ ἐπισταθῇ εἰς τὴν περιδλεπτον προσήκουσαν θέσιν ὅπου τὴν ἐγκατατάσσει ὁ χριστιανισμός. Καὶ τοῦτο μετὰ θάρρους καὶ εὐτολμίας χωρὶς ποσῶς ν' ἀναφροντίσωμεν τί θέλουσι εἰπεῖν κατὰ τύχην ἢ δεξιόθεν, ἢ ἀριστερόθεν, οἱ σχολαστικοὶ ἀρχαιολόγοι ἢ οἱ δυτικόφρονες. Κατέχει ἢ πολυθεῖα τόσα καὶ τόσα κοσμικὰ κάλλη, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶναι χρεῖα νὰ σφετερίζηται αὕτη τὴν πνευματικὴν τοῦ Μεσαιῶνος ὠραιότητα οὐδὲ δίκαιον εἶναι καὶ πρὸς ἡμᾶς νὰ προσφέρωμεν εἰς αὐτὴν ὄλον καὶ ὄλοσχερῆ τὸν σεβασμὸν μας, ὅτε ἡ πολυθεϊκὴ περίοδος, δὲν ἔχει, ὡς ἡ χριστιανικὴ, περιστεμμένους μὲν τοὺς κροτάφους μὲ τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ πάθους, τὴν δὲ χαίτην κεκοσμημένην μὲ τὰ ἀμάραντα βόδα τοῦ πνεύματος. »

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΘΩΜΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.

Μετάφρασις ὑπὸ τῆς Κας Ρ. Κ.

Ἡ ἱστορία τῶν χειροκτίων, ὡς καὶ ἡ τῆς ἐνδυμασίας, συνδέεται στενῶς μετὰ τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ. Κατ' ἀρχὰς τὰ χειρόκτια κατασκευάζοντο ἐκ δερμάτων ζῶων ἐχρησίζοντο διὰ τοὺς γεωργούς· οἱ πολεμισταὶ ἔφερον ἐπίσης τοιαῦτα κεκαλυμμένα ὅμως διὰ μεταλλίνων ψηγμάτων· τὰ δὲ διὰ τὰς εὐγενεῖς χεῖρας κατασκευάζοντο ἐκ λεπτοῦ δέρματος ἢ μεταξίνου ὑφάσματος κεκοσμημένου διὰ χρυσοῦ. Αἱ τρεῖς αὗται διακρίσεις ἀνταποκρίνονται πράγματι εἰς τοὺς βαρβάρους χρόνους, εἰς τὸν μεσαιῶνα καὶ εἰς τὴν ἀναγέννησιν. Πρὸ τοῦ δὲ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν νεωτέραν ἐποχὴν ἐξετάσωμεν τὰς διαδοχικὰς αὐτῶν μεταβολὰς.

Ἡ λέξις gantl παραγομένη ἐκ τοῦ λατινικοῦ wantous εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς. Ἡ ἀρχὴ τῶν χειροκτίων ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρχαιότητα· περὶ αὐτῶν ἀναφέρει ἡ Π. Γραφὴ ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ Ροῦθ καὶ τῶν Βασιλειῶν. Ἡ ἀπάτη, ἣν μετεχειρίσθη ὁ Ἰσαὰκ ὅπως ἐπιτύχῃ τῆς εὐχῆς τοῦ Ἰακώβ δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς χρήσεως τῶν χειροκτίων ἐν ταῖς χρόναις ἐκείναις. Μετὰ τὴν Βίβλον ἀνευρίσκωμεν ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ τὰ ἴχνη τῶν χειροκτίων καὶ βλέπομεν τὸν Λαέρτιον ἀποσπῶντα ἐκ τοῦ κήπου του τὰς ἀκάνθας ἔχοντα τὰς χεῖρας πεφυλαγμένας διὰ χαλκίνων χειροκτίων.

Ὁ Ξενοφῶν ἀποδίδει εἰς τοὺς Πέρσας τὴν πρῶτην αὐτῶν χρῆσιν, ὁ δὲ Ἀθήναιος ὁμιλεῖ περὶ τινος περιφήμου λαϊμάργου, ὅστις εἰσῆρχετο εἰς τὸ συμπόσιον ἔχων τὰς χεῖρας κεκαλυμμένας διὰ χειροκτίων ὅπως τρώγῃ ταχύτερον καὶ εὐχερέστερον, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι συνδαιτημένοι περιέμενον νὰ κρυώσωσι τὰ κρέατα διὰ τὰ ἐγγίσει.

Τὰ χειρόκτια ἐγνώσθησαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῶν ἦτο ὠφέλιμος μόνον διὰ τοὺς γεωργούς. Ὁ Βιργίλιος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ γηραιοῦ Εὐτέλλου ἀποθέτοντος μετὰ τὴν νίκην τὰ μολύβδινα χειρόκτιά του. Ἐν Ῥώμῃ ὁ Σικιπῶν Νασίκας χλευάζει ἕνα τῶν ἐκλογέων διὰ τὰς τυλώδεις χεῖράς του, ἐρωτῶν αὐτὸν εἰς τίνα κατασκεύασε τὰ χειρόκτιά του. Ἐν ταῖς ἀρχαίαις κονιοφόραις ἰδρύαις εὕρισκε τις εἰκόνας ἐν αἷς αἱ χεῖρες φέρουσι χειρόκτια.

Ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου τὸ χειρόκτιον ῥιπτόμενον ἐχρησίμευεν ὡς ἐκκλησις εἰς τὰς Βουλὰς τοῦ Ἰψίστου· ὅστις ἐλάμβανε τὸ ἐρριμένον χειρόκτιον ἀπεδέχετο τὴν εἰς μάχην πρόκλησιν.

Ὅταν ὁ Κορδανῖος ἀφῆρετο τὸ στέμμα καὶ τὴν ζωὴν παρὰ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζοῦ διεμαρτυρήθη καὶ ἔριψεν ἀπὸ τοῦ ἰκρίωματος τῆς λαϊμητόμου τὸ χειρόκτιόν του ἀπαιτῶν ὅπως δοθῇ εἰς τινὰ ἡγεμόνα τῆς οἰκογενείας του. Τὸ χειρόκτιον λαβὼν εἰς ἱππότης ἔφερον εἰς τὸν Πέτρον βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας, ὅστις κατόπιν ἐστέφη ἐν Πανόρμῳ.

Ἡ σκυτοπαλάμη ἦτο σύμβολον προκλήσεως ἐν περιορισμένῳ πεδίῳ ἢ κλητεύσεως ἐν δικαστηρίῳ. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃσι γυμνάς τὰς χεῖρας ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον ἀνωτέρου τινός, νὰ ὑπογράψωσι πράξιν τινὰ γάμου, νὰ ἐπιθέσωσι τὰς χεῖρας ἐν τῇ τελετῇ τοῦ βαπτίσματος, νὰ πλησιάσωσι τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς μέρος ἐπεσφύροντα τὸν σεβασμόν. Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἁγίου Βαπούργου ἀναγινώσκωμεν ὅτι ἐπειδὴ κληρικὸς τις εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν φέρων χειρόκτια, ἐκολλήθησαν ταῦτα ἐπὶ τῶν χειρῶν του. Δὲν ἐπετρέπετο εἰς τοὺς βασιλικούς δικαστὰς νὰ συνεδριάζωσι μετὰ χειροκτίων. Ἀλλ'

εἰς τὸν κανόνα τοῦτον δὲν καθυπεβάλλοντο οἱ ἄρχοντες τοῦ ὑπουργείου, τὰ χειρόκτια ὅμως αὐτῶν ἦσαν λινα. Καὶ σήμερον δὲ δὲν ἐπιτρέπεται ὅπως οἱ ἐν δικαστηρίοις μάρτυρες φορῶσι χειρόκτια. Κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν τῆς αὐλῆς δὲν ἠδύναντο νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα τοὺς ἡγεμόνας καὶ τὰς ἡγεμονίδας μὲ χειρόκτια.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ χρῆσις τῶν χειροκτίων εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ κλήρου. Ταύτην ἐκανόνισε τὸ συμβούλιον τοῦ Αἰχ ἀλλὰ τὸ συμβούλιον τοῦ Poitiers ἀπηγόρευσε αὐτήν.

Τὰ χειρόκτια ἔχουσι προσέτι συμβολικὴν σημασίαν ἐν τῇ τελετῇ τοῦ βαπτίσματος, ὑπῆρχε δὲ συνήθεια νὰ προσφέρωσι ζεύγη χειροκτίων εἰς τὸν ἀνάδοχον. Οἱ Ἰσπανοὶ ἐσυνείθισον νὰ προσφέρωσι χειρόκτια εἰς τοὺς ἀγγελιαφόρους καλῶν εἰδήσεων ἢ χρῆσις αὕτη εἰσῆχθη καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὴν ἀνάρρησιν βασιλέως ἢ βασιλίσσης καὶ κατὰ τὸν γάμον αὐτῶν ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα ὑπερμάχου τοῦ Βασιλέως ἢ τῆς Βασιλίσσης ἀνήγγειλεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ δημοσίων κηρύκων ὅτι ῥίπτει τὸ χειρόκτιον, εἰς σημεῖον προκλήσεως εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε παρουσιάσῃ διαμαρτύρησιν. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐπανελήθη κατὰ τὴν ἀνάρρησιν τῆς Βικτωρίας.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, τὰ διὰ μεταλλίνων ψηγμάτων κεκαλυμμένα χειρόκτια ἀπετέλουσαν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς πανοπλίας τῶν ἱπποτῶν. Καὶ σήμερον δ' ἔτι διὰ τοὺς ξιφηφόρους ἢ χρῆσις τοῦ ξίφους εἶναι εὐχερέστερα γινομένη διὰ χειρῶν μετὰ χειροκτίων. Ἐπὶ τῆς φεουδαλικῆς ἐποχῆς ἀπαντῶμεν χειρόκτια ἐκ δέρματος βουβάλων, αἰγῶν καὶ καμήλων. Βραδύτερον τοῦ χειρόκτιον ἐχρησίμευεν ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ μολυμοῦ διαφόρων ἀσθενειῶν. Κατὰ τὸν ΙΕ', ΙΓ' καὶ ΙΖ' αἰῶνα τὰ χειρόκτια ἐκοσμῶντο διὰ διαφόρων περιχρυσωμάτων.

Ἡ χρῆσις τῶν χειροκτίων χάριν διακοσμῆσεως χρονολογεῖται ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τοῦ Ἐρρίκου Γ'. εἰσαχθεῖσα ἐκ τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀπετέλεσε μέρος τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, αἱ δὲ γυναῖκες συνήθως ἐφόρουσαν χειρόκτια μετὰ ξίνα. Τὰ τοῦ χειμῶνος κατασκευάζοντο ἐκ γούνας. Τὰ χειρόκτια τῶν χωρικῶν ἦσαν ἐκ σάγης ἢ χονδρῶν δερμάτων· τὰ δὲ τῶν εὐγενῶν ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος ἢ λινοῦ. Ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων ὑπῆρχε χρῆσις χειροκτίων εὐόσμων, καλουμένων frangipones ἐκ τοῦ ὀνόματος ἰταλοῦ τινος κόμητος Frangiponi, εἰσαγαγόντος τὴν χρῆσιν εἰς Γαλλίαν.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ' τὰ δερμάτινα χειρόκτια ἐτέθησαν ἐν κοινῇ χρήσει ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ἱππασίᾳ, τῷ ταξιδίῳ καὶ τῇ θήρᾳ. Μέχρι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὰ ἱπποστάσια τοῦ βασιλέως ἔπρεπε νὰ ἐκβάλλωσι τὰ

μείον· ἀλλ' ἐξήλθε ταχέως διενεργηθείσης ὑπὲρ αὐτοῦ συνδρομῆς τινος, κατόπιν δὲ διωρίσθη ὑπάλ-
ληλος ἐμπορίου τινός. Καίτοι δὲ αἱ πολλαὶ αὐτοῦ
ἐργασίαι δὲν παρεῖχον αὐτῷ εὐκαιρίαν πρὸς συμ-
πλήρωσιν τῆς τοσοῦτο παραμεληθείσης ἐκπαιδεύ-
σεώς του, ἐν τούτοις ὑπέκλεπτε καιρὸν ὅπως ἀσχολ-
εῖται εἰς τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν.

Ἦρξατο τῆς σπουδῆς τῆς ἀγγλικῆς καὶ ἐν δια-
στήματι ἐξ μηνῶν κατάρθωσε νὰ ἐκμάθῃ τὴν γλῶσ-
σαν αὐτὴν, διὰ νέας μεθόδου ὑπ' αὐτοῦ εὐρεθεί-
σης· διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἐξέμαθε τὴν γαλλικὴν,
ὀλλανδικὴν καὶ τὰς μεσημβρινὰς γλώσσας ἰαπω-
νικὴν, ἰταλικὴν καὶ πορτογαλλικὴν.

Μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν τούτων δι-
ωρίσθη γραμματεὺς παρὰ τινι ἐμπορικῷ οἴκῳ, ὅ-
πως δὲ κάλλιον εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἐξυπηρετήσῃ
ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ῥωσικῆς γλῶσ-
σης, ἔχων ἀνὰ χεῖρας μίαν γραμματικὴν, ἐν λε-
ξικὸν καὶ μίαν ἀθλίαν μετάφρασιν τοῦ Τηλεμά-
χου· καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτὴν ἐξέμαθεν ἐντὸς ἐξ
μηνῶν.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐμπορικαὶ ἀσχολαὶ οὐδὲν εὐ-
κάλωσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὰ γράμματα ἐνασχολή-
σεως, κατὰ δὲ τὸ 1854 ἤρξατο τῶν γλωσσολο-
γικῶν αὐτοῦ μελετῶν, ἐκμαθῶν συνάμα καὶ τὴν
Πολωνικὴν καὶ Σουηδικὴν γλῶσσαν. Μετὰ δύο ἔτη
ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας καὶ νέας
ἐλληνικῆς γλώσσας, ἔχαιρε δὲ μεγάλως δυνάμενος
ἤδη ν' ἀναγινώσκῃ πρωτοτύπως τὸν Ὅμηρον. Με-
τὰ τὴν ταχεῖαν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν τούτων
ἐπεδόθη εἰς μακρὰς περιηγήσεις. Ἀφ' οὗ ἐπεσκέφ-
θη τὴν Δανίαν, τὴν Σουηδικὴν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν
Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἑλλάδα μετέβη εἰς Πετροῦπο-
λιν ἐνθα τακτοποιήσας τὰς ὑποθέσεις του καὶ κά-
τοχος ἰκανῆς περιουσίας ἐπεχείρησε τῷ 1864 τὴν
πέριξ τοῦ κόσμου περιήγησιν. Τῷ 1865 ἐπιστρέ-
ψας εἰς Παρισίους ἐνθα ἐξέδωκε τὴν τελευταίαν αὐ-
τοῦ περιήγησιν ὑπὸ τὸν τίτλον, «ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰα-
πωνία» τῷ 1867 μεθ' οὗ ἐπεδόθη ἐνθουσιωδῶς εἰς
τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαιολογίας.

Τῷ 1867 μετέβη εἰς Ἰθάκην, ἐκεῖ δὲ ἐνεκαινίασε
τὰς κατόπιν ἐν Τροίᾳ καὶ Μυκῆναις γενομένας ὑπ'
αὐτοῦ ἀνασκαφάς. Ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς κατοίκους
τὸν μέγαν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ὀμήρου ἐνθουσιασμὸν,
ἐπεχείρησε δὲ ἀνασκαφάς ἐν τινι ὄρει, ἐν αἷς νομίζει
ὁ περιηγητὴς ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν κόνιν τοῦ Ὀδυσ-
σεώς καὶ τῶν διαδόχων του. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
αὐτοῦ ἐγένοντο κατόπιν αἱ ἐν Τροίᾳ ἀνασκαφαὶ ἀ-
πὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ 1873, διαρκέσασαι, ἃς δι-
εδέχθησαν αἱ ἐν Μυκῆναις καὶ ταύτας αἱ ἐν Ἰθά-
κῃ. Ἡ σύζυγος τοῦ κ. Σλήμαν ἐστὶ ἐλληνικῆς κα-
ταγωγῆς, λίαν πεπαιδευμένη γυνὴ, ἀκολουθεῖ δὲ
τὸν σύζυγόν της εἰς πάσας ταύτας τὰς ἀνασκα-
φάς.

E.

ΟΙ ΚΟΥΡΔΟΙ.

Εἰς τὰ σύνορα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Περσίας
ἐκτείνεται μακρὰ σειρὰ ὄρεων, κλίνουσα ἐκ τοῦ βο-
ρειοανατολικοῦ πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν ἐκ τῆς Τρα-
πεζοῦντος πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον ἀνυδροῦς, γυμνῆ,
προσβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἀσιατικοῦ ἡλίου καὶ τῶν
Σιβηρικῶν ἀνέμων. Ἡ χώρα αὕτη εἶναι τὸ Κουρ-
διστάν, ἡ χώρα τῶν ἀρχαίων Κούρδων.

Οἱ Κούρδοι προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου
πρὸς βοήθειαν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ σπουδαίας παρέ-
σχον ἐκδουλεύσεις κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ ῥωσ-
σοτουρικοῦ πολέμου ἐν Ἀρμενίᾳ. Τὸ ἔθνος τοῦτο
εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων τῆς δυτικῆς Ἀσίας.
Καθὰ δεικνύει τὸ ὄνομα αὐτῶν (περσικῶς Κάρτ,
ἀραβιστῶς Κάρδ) εἶναι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Καρ-
δούχων, εἶναι δὲ ἀληθῆς ὅτι ἡ ὑπερήφανος αὕτη
φυλὴ ἀπεκατεστάθη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος εἰς τὰ
ὄρη ταῦτα, καὶ ὅτι μέχρι τοῦδε ἐτήρησε τὴν ἀν-
εξαρτησίαν της, καίτοι ἀναγνωρίζουσα τὴν κυρι-
αρχίαν τῆς Πύλης.

Ὁ Γουλιέλμος Λεζάν, γνωστὸς παρὰ τοῖς Τούρ-
κοῖς, ζωγραφεῖ λίαν κολακευτικὴν τὴν εἰκόνα τῶν
Κούρδων. «Πολλάκις, λέγει, ἐπεσκέφθην τοὺς Κούρ-
δους καὶ λίαν ἐκτιμῶ αὐτοὺς πρὸ πάντων ὁπόταν
παραβάλλω αὐτοὺς πρὸς τὸν περσικὸν λαόν, οὗτι-
νος εἶναι οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοί. Ἡ γλῶσσα ἔχει
ἀρχαῖον χαρακτῆρα· ἔχει τοιαύτην πρὸς τὴν περ-
σικὴν σχέσιν, ὡς ἡ γαλλικὴ τοῦ Ἰβου αἰῶνος πρὸς
τὴν σημερινήν. Εἶναι δύσκολον νὰ γίνῃ τις παρ' αὐ-
τοῖς δεκτός· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἅπαξ φιλοξενηθῆ δύναται
λίαν ἡσύχως νὰ κοιμηθῇ ἔχων ἐφ' ἑαυτοῦ ἀπειρα
χρήματα. Εἰς τοῦτο δὲ συντελεῖ μάλιστα ἡ πλῆ-
ρης παρ' αὐτοῖς συναίσθησις τῆς ἰσότητος οὐ μόν-
ον παρὰ τοῖς πτωχοῖς ἀλλὰ καὶ παρ' αὐταῖς ταῖς
γυναῖξιν πρᾶγμα σπάνιον παρὰ τοῖς μουσουλμά-
νοις.»

Ὁμολογητέον ὅμως, μεθ' ὅλην τὴν μαρτυρίαν
τοῦ περιφήμου περιηγητοῦ, ὅτι οἱ Κούρδοι εἶναι
λίαν ἐγκρατεῖς καὶ ὅτι ὅλαι αἱ περὶ αὐτῶν φῆμαι
ὡς ληστῶν καὶ ἀρπάγων εἶναι τὸ πλεῖστον ψευ-
δεῖς. Ἄνδρεῖοι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐμπνέουσι
τὸν τρόπον εἰς τοὺς ἄλλους γείτονας λαοὺς τοὺς
ἀρμενίους καὶ πέρσας καὶ ἐπιβάλλουσι αὐτοῖς φό-
ρους ἐπὶ προφάσει προστασίας. Πράγματι εἰς τῶν
νεωτέρων ἀγγλων συγγραφέων λέγει «Οἱ Κούρδοι
ζῶσιν ἐκ τῆς ληστείας ἣν διὰ δύο ἐξασκοῦσι μέ-
σων· ὅταν ἐν κερθάνιον εὐρίσκειται καθ' ὅδον, ὁ
ἀρχηγὸς τῶν Κούρδων προσφέρει εἰς αὐτὸν τὴν
προστασίαν του ἀνθ' ἧς ζητεῖ σπουδαίαν ποσότητα
χρημάτων· ὅταν τὸ κερθάνιον ἀρνηθῇ τότε ἐπι-
τίθεται κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ διαρπάζει.»

Τὸ πλεῖστον τῶν Κούρδων ἀκολουθοῦσι τὴν
μουσουλμανικὴν θρησκείαν, ὑπάρχει ὅμως παρ'

αὐτοῖς καὶ εἶδος χονδροειδοῦς εἰδωλολατρίας. Οἱ
ἀληθεῖς πιστοὶ θεωροῦσι τοὺς εἰδωλολάτρας τού-
τους ὡς ἀπίστους καὶ περιφρονοῦσιν αὐτοὺς, ἀλλὰ
τὸ τοιοῦτον δὲν ἐμποδίζει αὐτοὺς νὰ τοὺς προσ-
καλοῦσιν εἰς βοήθειαν ὡς ἂν ὁ Ἰσλαμισμὸς εὐρί-
σκειται ἐν κινδύνῳ. Ἄπαντες ὅμως οἱ Κούρδοι δὲν
εἶναι Μουσουλμάνοι· πολλοὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀπαρ-
νηθέντες τὸν Ἰσλαμισμόν λατρεύουσι τὸν διάβολον.
Ὑπὸ φυσικὴν ἐποψίν οἱ Κούρδοι εἶναι ὑπέροχος
φυλὴ. Εὐσωμοί, καλοκαμωμένοι, εἶναι παράστα-
σις ὅλων τῶν χαρακτῆρων τῆς ἀριανῆς φυλῆς τῆς
ἀπωτάτης ταύτης λευκῆς φυλῆς. Αἱ γυναῖκες τῶν
εἶναι ὡραιόταται.

Οἱ Κούρδοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζυρίζονται τὴν
κεφαλὴν, ἔχουσι ὅμως μύστακας· οἱ γέροντες μόν-
ον ἀφίνουσι τὸν πώγωνα. Ἡ ἐνδυμασία τῶν εἶναι
κομψή· σύγκειται ἐξ εὐρείας περικνημίδος ἐκ μαλ-
λίου ἐλάφου ἧτις διήκει μέχρι τῶν ποδῶν, καὶ
μακρᾶς ἐσθῆτος, ἧς αἱ περιχειρίδες, εἶναι εὐρεῖαι
καὶ ἧτις φθάνει μέχρι τῆς γῆς. Ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος
ταύτης φέρουσι ἕτερον μικρὸν φόρεμα κατεσκευα-
σμένον ἐκ μαύρου λινοῦ. Τὴν ζώνην ἔχουσι περικε-
καλυμμένην δι' εὐρέου σαλίου, ἐν δὲ ταῖς πτυχαῖς
αὐτοῦ θέτουσι τὰ ὄπλα τῶν. Οἱ ἵππειοι φέρουσι
ὑποδήματα ἐρυθρὰ.

Πάντες οἱ ἄνδρες εἶναι πάντοτε πολεμισταί.
Ἐκτὸς τῶν πιρολίων καὶ γιαταγανίων ἄτινα κοσ-
μοῦσι τὴν ζώνην αὐτῶν φέρουσι καὶ μικρὰν καρ-
βίαν περσικῆς κατασκευῆς, καὶ στρογγύλην ἀσπί-
δα ἐκ δέρματος ἐλέφαντος ἢ ἰνδικοῦ βινοκέρου. Ἐ-
φιπποὶ κρατοῦσι περιπλέον καὶ μακρὰν λόγχην
τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται μετὰ θαυμασίας ἐπι-
δεξιότητος καὶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ καὶ διὰ νὰ συ-
ναθροίσωσι τὰ ποίμνιά των.

Οἱ Κούρδοι φέρουσι τὸν χειμῶνα εὐρὺ καὶ πυκ-
νὸν ἐπανοφόριον ἐκ μαύρου μαλλίου ἐλάφου κα-
λουμένου ἀμπά. Τοῦτο ἀντικαθιστῶσι τὸ ἔαρ δι'
ἐτέρου λεπτοῦ ἐκ λινοῦ ὑφάσματος. Αἱ γυναῖκες
τῶν Κούρδων παρουσιάζονται εἰς τοὺς ξένους μὲ
ἀνοικτὸν πρόσωπον, παρὰ τὸ ἔθος τῶν μουσουλ-
μάνων γυναικῶν τῶν ἄλλων μερῶν. Ἐπὶ τοῦ σῆ-
θους ἔχουσι περιλαίμια συγκεῖμενα ἐκ πολλῶν σει-
ρῶν ἀργυρῶν νομισμάτων συνδεδεμένων πρὸς ἄλ-
ληλα διὰ μαργαριτῶν διαφόρων χρωμάτων ἢ διὰ
μεταλλίνων ἀλύσεων. Πολλοὶ ἔχουσι τὴν ἀριστε-
ρὰν ὄμοπλάτην κεκοσμημένην διὰ μικροῦ ἀργυροῦ
κομβίου πεπλοτισμένου διὰ καλαῖδων (περουζέ)
τὸ κόσμημα τοῦτο εἶναι ἐν γενικῇ χρήσει ἐν Κουρ-
διστάν. Δὲν ἔχουσι ἰδιαίτεραν ἐνδυμασίαν· τὴν
κεφαλὴν καλύπτουσι διὰ λευκοῦ λεπτοῦ ὑφάσμα-
τος, τοῦτο δὲ ἀντικαθιστῶσι κατὰ τὰς ἐορτὰς δι'
ἐτέρου κεκοσμημένου διὰ διαφόρων κοσμημάτων.
Περιπατοῦσαι σηκόνουσι τῆς ἐσθῆτα αὐτῶν μέχρι
τῆς ἡμικνημίδος.

Τὰ χωρία τῶν Κούρδων σύγκεινται ἐν γένει ἐξ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

εἴκοσι περίπου σκηνῶν καὶ ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων
οἰκιῶν λιθίνων, εὐρειῶν καὶ διηρημένον εἰς δύο ἢ
τρία πατώματα. Ἐν τῷ μέσῳ ἐκάστης σκηνῆς ὑ-
πάρχει ὀπή χρησιμεύουσα ὡς ἐστία· δι' ἧς ἅπαντα ἡ
σκηνὴ πληροῦται καπνοῦ. Πλησίον ἐκάστου χωρίου
ὑπάρχει τὸ νεκροταφεῖον· οἱ τάφοι εἶναι κεκοσμη-
μένοι διὰ στηλῶν εὐθειῶν λιθίνων, ἐφ' ὧν εἶναι
ἐξωγραφημένα ἐπιστόλια, λόγχοι, πελέκεις καὶ
διάφορα ἄλλα πολεμικὰ ἀντικείμενα χαρακτηρί-
ζοντα τὰ πολεμικὰ ἦθη τῶν πλανήτων τούτων
φυλῶν.

Τὸν χειμῶνα οἱ Κούρδοι κατοικοῦσι ἐν ταῖς κοι-
λάσι, ἀλλὰ κατὰ τὸ θέρος ἀνέρχονται εἰς τὰ ὄρη,
ὅπως κατοικήσωσιν ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς χλό-
ης, ἐκτεινομένης εἰς πλάτος πλέον τῶν 2000 μέ-
τρων.

Ὅταν ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐνός τόπου εἰς ἄλ-
λον φορτόνουσιν ἐπὶ ἵππων, καὶ βουβάλων τὰς
σκηνὰς αὐτῶν· αἱ γυναῖκες φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤ-
μων αὐτῶν διάφορα προφυλακτικὰ ἀντικείμενα καὶ
τὰ τέκνα των, ὅσα δὲν δύνανται νὰ βεβήσωσι· οἱ
ἐφιπποὶ ἢ πεζοὶ φέρουσιν ἐν χερσὶ τὴν λόγχην καὶ
τὴν πίπαν των.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Η ΘΑΛΑΜΗΘΕΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΟΥ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

ὑπὸ Π. ΚΑΒΑΦΗ.

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 36.

Ὅλιγα λεπτὰ μετὰ ταῦτα ἡ κυρία Χάλιβουρ-
τον παρετήρησεν ὅτι εἶχε λησμονήσει τὸ βίνωμα-
κτῆρ τῆς εἰς τὸν κοιτῶνα της, καὶ διέταξε τὸν
ὑπηρετὴν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν θαλαμηπόλον της νὰ τὸ
φέρει. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν αὕτη, βεβήσασα ἀθο-
ρύβως καὶ ἐλαφρῶς, καὶ ἀφοῦ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν
θεῖαν μου τὸ βίνωμακτῆρ τῆς, ἐξήλθε μὲ τὸ αὐτὸ
ἦσυχον βᾶδισμα, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν της ἔφερεν ἔκ-
φρασιν γλυκεῖαν ἅμα καὶ ὅσον ἐνεστι γαλήνιον.
Ἄμα ὡς ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθέν της, ὁ ἐξάδελ-
φός μου Κάρολος, ὅστις ἀτενῶς καὶ μετὰ πολλῆς
τῆς περιεργείας εἶχε θεωρήσει τὴν δεσποινίδα Μή-
κιν, στραφεὶς πρὸς ἐμὲ εἶπε γελῶν:

— Ἦξέυρεις Ἐλεονώρα, ὅτι ἡ θελκτικὴ αὕτη
νεάνις φέρει μεγάλην καὶ παράδοξον ὁμοιότητα
πρὸς σὲ τὴν ἰδίαν; Δὲν τὸ παρετηρήσατε, μῆτερ
μου; προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κυρίαν
Χάλιβουρτον.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν αὕτη· καὶ εἰς
ἐμὲ, ὅτε κατὰ πρῶτον τὴν εἶδον, ἐφάνη ὡς ἔ-
χουσα μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τινὰ νέαν γνω-

στήν μου, ἤδη δὲ εὐρίσκω καὶ ἐγὼ ὅτι ὁμοιάζει πολὺ τὴν Ἐλεονώραν. Ἐχουσιν ἀμφότεροι τὸ αὐτὸ περίπου ἀνάστημα, καὶ ὁ χρωματισμὸς τῆς κόμης καὶ τῶν ὀφθαλμῶν εἶναι ἀπαραλάττως ὁ αὐτὸς· χωρὶς, ὅμως, νὰ σὲ κκοφανῇ, φιλότατή μου, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου σου δὲν φέρει τὸν αὐτὸν τύπον θελκτικῆς ἀθωότητος ὃν τοσοῦτον θαυμάζεις ἐν τῇ θαλαμηπόλῳ μου· τὸ χρῶμα σου ἐπίσης εἶναι κατὰ τι ὠχρότερον, καθὼς καὶ τὰ χαρακτηριστικά σου ἦτον λεπτοφυῆ· καθ' ὅλα, ὅμως, τὰ ἄλλα ὁμοιάζετε πολὺ καὶ εὐκόλως θὰ ἠπατάτο τις ἐκλαμβάνων ὑμᾶς ὡς ἀδελφάς.

Ἡ νέη θαλαμηπόλος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ παρέχουσα τοῖς πᾶσιν ἄμετρον εὐχαρίστησιν· δὲν ἤκουε τις περὶ αὐτῆς παρὰ ἐγκώμια ἐπὶ τῇ ἐπιτηδειότητι, τῇ χρηστοθειᾷ, καὶ τῇ ἀρίστη αὐτῆς συμπεριφορᾷ. Ἡ θεία μου ἦν καταγοητευμένη· τὸ μόνον πρόσωπον ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅπου ἐφαίνετο τρέφον γνώμην διάφορον τῆς γενικῶς ἐπικρατούσης, ἦν ἡ ἰδίᾳ μου θαλαμηπόλος, Μαριέττα, περὶ ἧς ἀνέφερον ἤδη, ὡς ἡσύχου, μεσήλικος γυναικὸς, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διατελούσης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς οἰκογενείας μας. Τὴν μικρὰν δυσπρόσοφον ἦν αὕτη ἐδεικνυεν ἀκούουσα ἐπαινομένην παρ' ἐμοῦ τὴν νέαν θαλαμηπόλον, ἐγὼ ἀπέδιδον εἰς φυσικόν τι, καὶ συγγνωστόν ἄλλως τε, αἴσθημα ζηλοτυπίας ἐκ μέρους τῆς. Ἐκ βρεφικῆς μου ἡλικίας ἡ Μαριέττα εἶχε συνειθίσει νὰ ἐξυπηρετῇ αὐτὴ μόνη ἀπάσας τὰς ἀνάγκας μου, εἰς οὐδένα ἄλλον ἐπιτρέπουσα νὰ μὲ πλησιάσῃ, οὐδέως δὲ παράδοξον ἔαν ἤδη ἤρχιζε νὰ αἰσθάνηται ζηλοτυπίαν τινα βλέπουσα τὴν νεοσφύρα αὐτῆς κυρίαν δίδουσαν τὴν προτίμησιν καὶ ἀπροκαλύπτως ἐκθειάζουσαν τὰ προτερήματα ἄλλης νεωτέρας καὶ μᾶλλον ἐπιτηδείου θεραπείας.

Ἡ Σάρα Μήκινς ἤρχετο συνεχῶς εἰς τὸν θάλαμόν μου, ἀφοῦ ἐνέδνε τὴν κυρίαν τῆς, καὶ ἐδοῦναι καὶ εἰς τὸν ἰδικόν μου καλλωπισμὸν. Εἶχεν ἰδιάζοντα τινα τρόπον τοῦ διευθετεῖν τὴν χρυσοβαφῆ κόμην μου, τὴν τοσοῦτον ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς, μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδειότητος καὶ φιλοκαλίας, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἦν τόσον εὐάρεστος, ὥστε αἱ ὑπηρεσίαι τῆς μοὶ ἦσαν πάντοτε πολὺ πλεον εὐπρόσδεκται ἐκείνων τῆς πτωχῆς Μαριέττας, ἧτις οὕτω ἐβλεπεν ἐαυτὴν βαθμῆδὸν ἀντικαθισταμένην ἐν τῇ εὐνοίᾳ τῆς κυρίας τῆς ὑπὸ μιᾶς ἀπλῆς ζήτησης.

Ἐσπέραν τινα ἡ Μαριέττα εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν μου παρὰ τὸ σῆμα κατηφῆς καὶ σκυθρωπῆ, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὑπῆρχεν ἔκφρασις τις, ἧτις ἐκ παύσης ἐγνώριζον ὅτι προεμήνυεν καταιγίδα. Οἱ φρόβοι μου δυστυχῶς ἐπαλήθευσαν ἡ καταιγὶς ἐπῆλθε, καὶ τοῦτο ἐνῶ διευθετεῖτε λευκὴν τινα καμέλιαν ἐντὸς τῆς κόμης μου. Δὲν μοὶ ἤρρεσεν ὁ τρόπος δι' οὗ τὴν εἶχε τοποθετήσει καὶ παρα-

πονεθεῖτα ἐπὶ τούτῳ τῇ εἶπον νὰ προσκλήσῃ τὴν Σάραν ὅπως αὐτὴ τὴν θέσει ὅπως ἔπρεπε.

— Ἐκείνη γνωρίζεις καλῆτερον πῶς τὴν θέλω, εἶπον ὀλίγον τι ἀποτόμως. Μόλις ἐπρόφερον τοὺς λόγους τούτους καὶ εἶδον, ἐντὸς τοῦ ἀπέναντί μου κατόπτρου, τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχῆς Μαριέττας μεταβάλλον χροιάν καὶ ἀπὸ ἐρυθροῦν γινόμενον αἴφνης ὀλοπόρφουρον, ἐνῶ συνάμα οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου τῆς ἤρχισαν ἐξογκούμενοι ἐξ ἀγανακτήσεως, ἦν μάλιστα προσεπάθει νὰ καταστείλῃ.

— Δεσποσύνη, ἐκραύγασεν ἐπὶ τέλους μὴ δυνηθεῖσα νὰ κρατηθῇ, ἐγὼ σὰς ἐβάσταξα στήν ἀγκυλιά μου τὸν κειρὸν ποῦ ἤσαστε ἀκόμη μωρὸν, καὶ μοὶ ἔρχεται πολὺ σκληρὸν τώρα νὰ σὰς ἀκούω νὰ παραπονηθῆτε μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα ποῦ σὰς ὑπηρετήσε πιστὰ εἰκοσι χρόνους σωστούς!

Ἐτρόμαξα, ἴσως δὲ καὶ ἐφοβήθην ὀλίγον, ἐπὶ τῇ αἰφνιδίῳ ταύτῃ ἐκρήξει, καθὼς μάλιστα ἡ Μαριέττα οὐδέως ἀπετέλει ἐξαίρεσιν εἰς τὸν γενικὸν κανόνα τῶν ἀρχαίων ὑπηρετῶν, οἵτινες ἀγνωστὴν τρόπον, κατορθοῦσιν ἐν γένει ν' ἀποκτιῶσι καὶ ἐξασκῶσι παράδοξον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν πνευματικῶν κυρίων καὶ κυριῶν τῶν ἐκτὸς δὲ τούτου, πρίγκυπτι ἡγάπων πολὺ τὴν Μαριέτταν, καὶ ἤρχισαν νὰ αἰσθάνομαι λύπην τινα ἀναλογιζομένη ὅτι ἄκουσα προσέβαλλον τὴν φιλοτιμίαν τῆς ἀναφέρουσα τὴν Σάραν Μήκινς.

— Καλὴ μου Μαριέττα, τῇ εἶπον ἡπίως, δὲν πρέπει οὐδὲ νὰ φαντασθῆς κἀν ὅτι δυσπρόσοφον ἔαν τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ἡδύνατο νὰ τοποθετηθῇ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Κάλιστα γνωρίζεις ὅτι οὐδένα ἐκτιμῶ τόσον ὅσον τὴν ἀγαθὴν μου τροφόν.

— Αὐτὸ τὸ πιστεύω, δεσποσύνη, καὶ ἐσεῖς μάλιστα ποτὲ δὲν ἤσαστε ἀχάριστος, αὐτὸ τὸ λέγω πάντα· μὰ οἱ ζῆνοι, οἱ ζῆνοι σὰς ἐπῆραν τὸν νοῦν, καὶ ὅτι κάμω τώρα ἐγὼ δὲν εἶναι ποτὲ καλὸ. Θὰ τὸ μετανιώσετε, ὅμως, καθὼς ποῦ θὰ μετανιώσετε καὶ γιὰτὶ ἐπήγατε νὰ ἐμπιστευθῆτε σὲ μιὰ ὑποκρίτρια, ποῦ τὸ πρόσωπό της ἠμιάζει σὰν τῆς κούκλας, καὶ ποῦ δὲν κάμει ἄλλο παρὰ ν' ἀφεγγριεταί, καὶ ἄς φαίνεται καὶ σὰν παναγία ἢ σὰν μεγάλη κυρία, ἀνοίγει τὰ συρτάρια καὶ διαβάζει ζένα γράμματα, καὶ.....

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς, Μαριέττα; Ποῖον κατηγορεῖς τοιοῦτοτρόπως; ἀνεκράυγασα, κυριευθεῖσα καὶ ἐγὼ αὐτὴ ὑπὸ θυμοῦ ἐπὶ τῷ προπετῇ τρόπῳ δι' οὗ ἐτόλμα νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ.

— Ἐγὼ κανένα δὲν κατηγορῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ ὁποῖος κάμει τὸ κακὸ ἀργὰ ἢ ἐνωρὶς θὰ τὸ εὕρῃ· καὶ ἐγὼ θὰ κάμω ὑπομονὴν καὶ δὲν θὰ πῶ τίποτε πλεον.

— Ἡζεύρεις, ὅμως, ὅτι εἶπες τόσα, ὅσα, ἔαν ἐπαναλαμβανόμενα εἰς ἄλλους, ἤθελον ἐξαρκέσει ὅ-

πως ἀφάνισαι τὴν ὑπόληψιν τοῦ προσώπου καθ' οὗ ἀπευθύνονται; Εἶναι ὅλως ἀνόητον νὰ ὑποκρίνεσαι ὅτι δὲν θέλεις δῆθεν ν' ἀναφέρῃς ὀνόματα· πᾶς τις δύναται εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ποῖον ὑπαινίττεσαι, πρέπει δὲ νὰ ἦσαι πολὺ σκληρὰ καὶ ἀποτρόπαιος γυνὴ θέλουσα νὰ καταστρέψῃς μιὰν ἀθῶαν νέαν διὰ τοιοῦτων δολίων συκοφαντιῶν.

Ὁ θυμὸς μὲ εἶχεν ἤδη κυριεύσει καθ' ὀλοκληρίαν, διετέλουν δὲ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὀργῆς, ὥστε ἡ πτωχὴ Μαριέττα δὲν ἐτόλμησε παρὰ ὀλίγας εἰσέτι ν' ἀρθρώσῃ λέξεις, ὅτι «ποτὲ δὲν ἐφάνταζετο ὅτι θὰ εἶχῃ νὰ ἐβλεπε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τοιοῦτοι λόγοι θὰ ἐξήρχοντο τῶν χειλέων τῆς δεσποσύνης Ἐλεονώρας,» καὶ ὤρμησεν ἐξω τοῦ δωματίου ἀναλυομένη εἰς πικρὰ δάκρυα.

Αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ἔσχον ἀφορμὴν νὰ μετανοήσω διὰ τὸν ἀπότομον τρόπον μεθ' οὗ ἐφέρθη πρὸς τὴν γρηναίαν τροφόν μου, καὶ ἡ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον τῆς θείας μου πεποίθησίς μου ἤρχισε κάπως νὰ κλονηθῆ. Οὐδὲν ὑπῆρχεν αἴτιον ὅπως αἱ διὰ τὸν προσεγγίζοντα γάμον μου προετοιμασίαι τηρῶνται μυστικαί, ἅπαντες δὲ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐγνώριζον ὅτι ἡ κυρία Χάλιθουρτον καὶ ἐγὼ προετιθέμεθα ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ὅτι ὁ γάμος θὰ ἐλάμβανε χώραν ἐκεῖ ἅμα τῇ ἀφίξει ἡμῶν.

Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἐγνώριζον οἱ ὑπηρετῶν, ἀναμφιβόλως δὲ, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ὑπηρετῶν ἐν γένει, θὰ συνεζήτουν ποικιλοτρόπως τὸ πρᾶγμα μεταξὺ τῶν ὄσων, ὅμως, ἀφορᾷ τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης τοῦ θείου μου, καὶ τοὺς ὄρους ὑπὸ τοῦς ὁποῖους ἐλάμβανε χώραν τὸ συνοικέσιον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίζωσι τι. Εἰ καὶ εἶχε διαδοθῆ ὅτι εἶχον λάβει σπουδαίαν κληρονομίαν, ἡ γενικῶς, ὅμως, ἐπικρατοῦσα ἰδέα ἦν ὅτι ἡ «δεσποσύνη Ἐλεονώρα ἔκαμνε τὴν τύχην τῆς» νυμφευομένη τὸν σὶρ Ἐκτορα Ἀσβουρν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνέβη ἡ μετὰ τῆς Μαριέττας σύγχυσις μου, εἶχον λάβει ἀπὸ πρῶτας μακρὰν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Ἐκτορος, ἐν ἣ ἐξέφραζε τὴν «ὑπερμετρον ἀφοσίωσιν» ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὴν «προσφιλεστάτην αὐτοῦ Ἐλεονώραν,» καὶ ἀνέφερον ὅτι μετὰ «πυρετώδους ἀνυπομονησίας» ἀνέμενε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἐβλεπε κατὰ πρῶτον τὴν μελλοντομένην του, ἣν ἐκ τῆς περιγραφῆς μόνον ἦν τῷ εἶχον κάμει περὶ αὐτῆς ἐγνώριζε, μὴ ἀξιοθεῖς οὐδὲ φωτογραφίαν τῆς κἀν νὰ ἴδῃ. Οὕτως, ἐκ τινος τυχαίου περιστατικοῦ, δὲν τῷ εἶχον εἰσέτι στείλει τὴν φωτογραφίαν μου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκφράζων τὴν «βαθεῖαν αὐτοῦ θλίψιν» κατέληγε λέγων ὅτι «ὅπωςδὴποτε οὗτος εἶχεν ἀνεκθῆν προτίμησιν διὰ τὰς ζανθὰς,» καὶ ἔχαιρε πολὺ ἀκούων ὅτι καὶ ἐγὼ εἶχον «κυανοὺς ὀφθαλμούς καὶ χρυσοβαφῆ κόμην.»

Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, ἧτις ἀηδίαν μᾶλλον ἢ εὐ-

χαρίστησιν μ' ἐπροξένησε, μόλις διατρέξασα διὰ τοῦ βλέμματός, εἶχον ρίψει ἀσκόπως ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ κομωτηρίου μου, ἔνθα καὶ ἔκειτο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ καλλωπισμοῦ μου ὑπὸ τῆς Μαριέττας κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Ὅτε κατέβην εἰς τὴν αἴθουσαν, εὗρον ἐκεῖ τὴν θείαν μου, ἧτις ἀμέσως με ἠρώτησεν ἔαν δὲν εἶχον λάβει ἀπὸ πρῶτας ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Ἐκτορος.

— Ναί, ἀπήντησα, καὶ μάλιστα ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ὑπερόγραφον τῆς λαίδης Λώρας πρὸς ὑμᾶς. Ὑπάγω ἀμέσως νὰ σὰς φέρω τὴν ἐπιστολὴν· καὶ ἐξεληθούσα τῆς αἰθούσης, ἀνῆλθον καὶ πάλιν τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον ἐσπευσμένως πρὸς ἐντὸς τοῦ κομωτηρίου μου. Ἐνῶ ἤνοιγον τὴν θύραν, ἤκουσα βίαιόν τινα τριγμὸν χάρτου, πρὸς μεγάλην μου δὲ ἐκπληξιν, εἰσελθούσα εἶδον τὴν Σάραν Μήκινς ἱσταμένην πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ καλλωπισμοῦ· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὑπῆρχεν ἔκφρασις τις τρόμου ὅτε ἐστράφη ἀκούσασα ἀνοιγομένην τὴν θύραν, πορφυρὰ δὲ διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς χροιά ὅτε συνήντησε τὸ ἐταστικὸν βλέμμα δι' οὗ τὴν ἐθεώρουν. Δὲν εἶχε κλμῖαν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ δωματίον μου, δι' ὅπου δὲ ἀποτόμου τὴν ἠρώτησα ἀμέσως τί ἤθελεν ἐκεῖ.

— Ἦλθον νὰ τακτοποιήσω ὀλίγον τὸ δωματίον σας, δεσποσύνη, μοὶ ἀπήντησε διὰ μειλιχίου φωνῆς ἡ Μαριέττα εἶναι ὀλίγον ἀδιάθετος καὶ μὲ παρεκάλεσε ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ἐργασίαν τῆς ἀπόψε.

Ἦμην βεβαία ὅτι ἐψεύδετο· ἡ Μαριέττα μόλις πρὸ εἰκοσι λεπτῶν εὐρίσκειτο παρ' ἐμοὶ καὶ εἶχε κάλλιστα, καὶ ἐν περιπτώσει δὲ ἀκόμη καθ' ἣν κατελαμβάνετο ὑπὸ αἰφνιδίου ἀδιαθεσίας, ἦν ὅλως ἀπίθανον ὅτι θὰ παρεκάλει τὴν Σάραν, ἣν ἀπεστρέφετο, ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά τῆς. Ἐπροτίμησα ἐν τούτοις νὰ μὴ τῇ ἀπαντήσω, καὶ εἶπον ἀπλῶς:

— Ἄφραξ μίαν ἐπιστολὴν ἐδῶ, μήπως τὴν εἶδες, Σάρα;

— Μίαν ἐπιστολὴν, δεσποσύνη! Ἴσως εἶναι κάτωθεν τοῦ κιβωτίου τούτου— ἐγὼ δὲν εἶδον καμμίαν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐκίνησεν ὀλίγον τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα σκεύη, εἶτα ἔκυψε πρὸς τὸ δάπεδον καὶ ἀνέκραξεν αἴφνης ἐγειρομένη:

— Ἄ! ἰδοὺ αὐτὴ, δεσποσύνη! πρέπει νὰ ἐπέσει κάτω ἐνῶ ἐκαθάριζον τὸν καθρέπτην· καὶ μοὶ ἐνεχείρησε τὴν ἐπιστολὴν, ἐγείρουσα συνάμα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς πρὸς τοὺς ἰδικούς μου· εἰς τὸ βλέμμα τῆς ὑπῆρχε τοιαύτη ἔκφρασις εἰλικρινείας, ἧτις δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν ἣν ἠδύναμην νὰ συλλάβω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ εὐρίσκειτο εἰς τὰς χεῖράς τῆς ὅτε εἰσῆλθον, καὶ ὅτι ἡ ἰδίᾳ τὴν ἔριψε χαμαὶ ἐνῶ ἔκυπτε ὅπως τὴν ἀναλάβῃ ἀμέσως καὶ μοὶ τὴν παρουσιάσῃ.

Ἄπο τῆς ἡμέρας, ὅμως, ἐκείνης δὲν ἠθέλησα πλέον νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν ὑπερσειῶν τῆς Σάρρας, καὶ ἐφρόντιζον νὰ κλειδῶνω τὰς ἐπιστολάς μου ἐντὸς τοῦ γραφείου μου.

Ἐπλησίαζεν ἐντοσούτω ἡ διὰ τὸν γάμον μου ὀρισθεῖσα ἐποχὴ. Ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωμεν ἐκ Λονδίνου, τὸ δὲ κομωτήριόν μου ἦν πλήρες πολυτελῶν ἐσθητῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων καλλωπισμοῦ, ἅτινα καθ' ἑκάστην ἀφίκνυντο ἐκ τοῦ καταστήματος ἐνθα προητοιμάζετο ἡ προίξ μου, αἱ δὲ τράπεζαι ἔβριθον ἐκ τῶν πλουσιῶν δώρων τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει. Ἡ θεία μου μοὶ εἶχε δωρήσει σειρὰν ὀλοκλήρων πολυτίμων ἀδάμαντινῶν κοσμημάτων, ἀρχαίων οἰκογενειακῶν κτημάτων, ἅτινα καὶ ἐφρόντισε νὰ ἐπισκευασθῶσι κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν. Ἡ Λαίδη Λώρα μοὶ εἶχε στείλει ὠραῖον περιδέραιον καὶ ζευγος ἐνωτίων ἐκ μαργαριτῶν, καὶ ἄλλοι ἄλλα διάφορα ἀντικείμενα.

Ἐξ ὧν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μόνος ὁ Κάρολος δὲν μοὶ εἶχε προσφέρει δῶρόν τι. Οὗτος ἀπότινος, ἀπέφευγεν, ἐφ' ὅσον τῷ ἦτο δυνατόν, τὴν παρουσίαν μου, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος συνηνητώμεθα ἄλλα καὶ τότε τόσον ψυχρῶς καὶ μετὰ τσαούτης ἀδιαφορίας μ' ἐφέρετο, ὥστε οὐδεμίαν πλέον μοὶ ἔμενεν ἀμφισβόλια ὅτι εἶχον οἰκτρῶς ἀπατηθῆναι ὑποθέσασα πρὸς στιγμὴν ὅτι ἠδύνατο νὰ τρέφῃ ἐξαιρετικόν τι αἰσθημα πρὸς με.

Ἐσπέραν τινὰ κατ' αὐτὰς εἶχομεν προσκληθεῖ εἰς γεῦμα παρὰ τινι φιλικῇ οἰκογενείᾳ, διδούση τὴν ἑορτὴν ταύτην πρὸς τιμὴν μου ἐπὶ τῇ προσεχεῖ ἀναχωρήσει μου. Τὸ γεῦμα δὲν ἦτο ἐπίσημον ἀλλ' ἀπλῶς «οἰκογενειακόν», κατὰ δὲ τὴν ἐκ τοῦ συνήθους ἐσπερινοῦ ἡμῶν περιπάτου ἐπιστροφὴν μας, ἀφοῦ ἐπήνεγκον τινὰς μεταβολὰς μερικὰς ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ μου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ περιέμενον τὴν θείαν μου ὅπως ἀναχωρήσωμεν. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ αὕτη, ἐτοιμὴ μὲν καθ' ὅλα πρὸς ἀναχώρησιν ἀλλὰ παραπονουμένη ὅτι ἠσθάνετο μικρὰν ἀδιαθεσίαν. Ὁ σφυγμὸς τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς, εἶχε δὲ καὶ τὴν ὄψιν τοσοῦτον ὠχρὰν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ τὴν παρακαλέσω ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς καὶ νὰ παραιτηθῆ τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἦν, ὅμως, λίαν δραστήριος καὶ ἐνεργητικὴ γυνὴ, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις μου, χαρακτηρίσασα τὸ πρᾶγμα ὡς ἀπλὴν καὶ πρόσκαιρον διατάραξιν τῶν νευρῶν, ἧτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ παρήρηχοτο ἐπέμενον δὲ ὅπως ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως διὰ τὴν οἰκίαν τῆς οἰκογενείας παρ' ἣ εἴμεθα προσκεκλημένοι. Ἐν τούτοις, ὅτε ἐρθάσαμεν ἐκεῖ, καὶ διαρκούντος ἔτι τοῦ γεύματος, ἡ κατάστασις τῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἐχειροτέρευσε ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐγεγρήθῃ τῆς τραπέζης, καὶ ἐπιβάσαι ἀμφοτέραι ἀ-

μάξης ἐπεστρέψαμεν οἴκαδε μίαν περίπου ὥραν ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχομεν ἐξέλθει.

Δὲν ἠθέλησα νὰ προσκαλέσω τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὴ ἐβοήθησα τὴν θείαν μου ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, ὅτε δὲ τῇ βοήθειᾳ μου κατεκλίνθη καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένη ν' ἀποκοιμηθῆ, ἐξῆλθον ἡσύχως τοῦ δωματίου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ἰδιαιτερόν μου θάλαμον. Πλήρης ἡσυχία ἐπεκράτει ἐντὸς τῆς οἰκίας, καθ' ὅσον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ ὑπηρεταὶ ἐδείπνουν, μὴ θέλουσα δὲ νὰ διαταράξω τὴν Μαριέτταν, ἀπεφάσισα νὰ διέλθω μίαν ἢ δύο ὥρας ἐντὸς τοῦ κομωτηρίου μου, ἐνθα συνήθως ὑπῆρχε πῦρ ἐντὸς τῆς ἐστίας, ἀναγινώσκουσα πρὶν ἢ προσκαλέσω αὐτήν.

Ἐνθυμούμην ὅτι εἶχον ἀφήσει τὸ βιβλίον ὅπερ ἠθελον ἐπὶ τινος τραπέζης ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός μου, καὶ, κατὰ συνέπειαν, εἰσῆλθον ἐντὸς αὐτοῦ ὅπως τὸ λάβω. Ὁ θάλαμος διετέλει ἐν παντελεῖ σκότει, ἐπειδὴ ὅμως ἐγνώριζον ἀκριβῶς τὸ μέρος ἐνθα εἶχον ἀφήσει τὸ βιβλίον, τὸ εὔρον εὐκόλως, καὶ εἶχον ἤδη στραφῆ διευθυνομένη πρὸς τὸ κομωτήριον—ὅπερ συνεκοινωνεὶ μετὰ τοῦ κοιτῶνος—ὅτε ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα ἐλαφρόν τινα κρότον ἐντὸς αὐτοῦ, παρετήρησα δὲ συνάμα ὅτι τὸ ὑπὸ τὴν χαρμιδα τῆς μεταξὺ τῶν δύο δωματίων θύρας, κλειστῆς οὖσης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, εἰσερχόμενον φῶς λίαν ζωηρὸν ὥστε νὰ προέρχεται ἐκ μόνης τῆς λάμπρας ἢ ἀνέδιδον οἱ ἐντὸς τῆς ἐστίας καιόμενοι ἄνθρακες. Ἦμην εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν δειλὴ, παραχρῆμα δὲ ὅλα ὅσα φρικῶδη εἶχον ποτὲ ἀκούσει περὶ κλεπτῶν καὶ κακούργων εἰσέδυσαν ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου μου, καὶ πρὸς κατέστην ὅπως τοσοῦτον κατελήφθην στιγμὴν ὑπὸ τρόμου, ὥστε ἀναυδος.

—Πόσον εἶμαι ἀνόητος! ἐψιθύρισα ἐπὶ τέλους, θέλουσα ν' ἀπατήσω αὐτὴν ἐμαυτὴν ὅσον ἀφορᾷ τὴν γενναιοψυχίαν μου ἢ εὐθήτης ἐκείνη Μαριέττα φαίνεται νὰ ἐλησμόνησε νὰ καταβιάσῃ τὸ φῶς, ἢ καὶ πιθανὸν νὰ εὐρίσκηται καὶ ἡ ἰδίᾳ ἐντὸς τοῦ δωματίου διευθετούσα τὰ ἐνδύματά μου ἢ καὶ εἰς ἄλλο τι καταγινόμεν. Καὶ προχωρήσασα θαρραλέως, εἰ καὶ αἱ χεῖρες μου ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου, ἔσρεψα ἡσύχως τὸ κλειθρὸν καὶ ἤνοιξα ὀλοτελῶς τὴν θύραν.

Φῶς ἄπλετον ἦν διακεχυμένον ἐντὸς τοῦ κομωτηρίου προερχόμενον ἐκ πολλῶν κηροπηγῶν καὶ λυχνιῶν ἀπασῶν ἀνημημένων, ἐγὼ δὲ ἠδυνήθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ σταθῶ ἀπαρτήρητος ἐν τῇ σκιᾷ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τῆς θύρας καὶ νὰ θεωρήσω ἐν ἀνέσει τὴν παράδοξον σκηνὴν ἧτις παρουσιάσθη εἰς τὰ ὄμματά μου. Ἦν ὄντως παράδοξος, μεθ' ὅλην δὲ τὴν ἐκπληξίν μου δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ αἰσθανθῶ καὶ τινὰ θαυμασμὸν θεωροῦσα τὴν ἐνώπιόν μου θελκτικὴν εἰκόνα.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἴστατο ἡ Σάρα Μή-

κιν, ἡ θαλαμηπόλος τῆς θείας μου, περιβεβλημένη μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἐσθητῶν τῆς προικός μου, καὶ θεωροῦσα ἐαυτὴν μετὰ φιλαρεσκείας καὶ προφανοῦς εὐχαριστήσεως ἐντὸς μεγάλου καθρέπτου οὕτω πῶς τοποθετημένου ὥστε νὰ φαίνεται ἅπαν τὸ χάριεν αὐτῆς ἀνάστημα. Οἱ χρυσοὶ πλόκαμοι τῆς κόμης τῆς ἦσαν διευθετημένοι μετ' ἐξαιρετικῆς ὄπως φιλοκαλίας, ἐνῶ οἱ ἀρχαῖοι οἰκογενειακοὶ ἀδάμαντες τῆς θείας μου ἔλαμπον καὶ ἠκτινοβόλουν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ὡς ἡ χιῶν τραχήλου καὶ ἀλαβαστρίνων βραχιόνων τῆς, καὶ ἐκρέμαντο δίκην φαεινῶν σταγόνων ἐκ τῶν μικρῶν καὶ κομψῶν αὐτῆς ὧτων.

Ἐφαίνετο τοσοῦτον ὠραία, τόσον δὲ ἀπροκαλύπτως καὶ μετὰ τσαούτης θελκτικῆς ἀπλοϊκότητος ἐξεδήλου τὸν θαυμασμὸν τῆς πρὸς τὰ ἴδια ἐαυτῆς κάλλη ὥστε μοὶ ἀνέμνησε κορασιδος ὑποκρινομένης, ἐν παιδιᾷ, τὴν «μεγάλην κυρίαν», μακρὰν δὲ τοῦ νὰ αἰσθανθῶ διάθεσιν ὅπως τὴν ἐπιπλήξω, ἐσκεπτόμην ἤδη ν' ἀποχωρήσω ἡσύχως χωρὶς κἂν νὰ προδώσω τὴν παρουσίαν μου, ὅτε αὕτη στραφεῖσα αἰφνιδίως μὲ εἶδεν ἴσταμένη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τῆς θύρας. Κραυγὴ τρόμου διέφυγε τῶν χειλέων τῆς ἐπὶ τῇ θεᾷ μου, εἶτα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, καλύπτουσα συνάμα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἀναλυομένη εἰς δάκρυα καὶ οἰμωγὰς.

—Συγγνώμην, δεσποσύνη, συγγνώμην! ἐκραύγασα δὲν εἶχον τὴν πρόθεσιν νὰ τὰ φορέσω ἀλλὰ μοὶ ἐφάνησαν τόσον ὠραία, καὶ οἱ . . . οἱ ἀδάμαντες . . . μ' ἐπῆγαινον τόσον καλῶς ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὰ ἐφόρεσα. Συγγνώμην, ὦ! συγγνώμην, ἀγαπητῆ, ἀγαθῆ μου κυρία Ἐλεονώρα! Συγχωρήσατέ με αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ὑποσχεθῆτε με ὅτι δὲν θὰ εἰπῆτε τι εἰς τὴν κυρίαν Χάλιθουρτον, καὶ θὰ φροντίσω ποτὲ, ποτὲ πλέον νὰ μὴ σὰς δώσω ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας!

—Ἐγέγρητι, Σάρα, ἀπήντησα αἰσθανθεῖσα ἀηδίαν τινὰ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐξευτελεστικῇ ἐκδηλώσει μετανοίας, ἐγέγρητι καὶ μὴ κάμης τόσον θόρυβον ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ διαταράξῃς ὅλην τὴν οἰκίαν. Δὲν ἐπίστευον ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἦσαι τόσον μωρὰ καὶ ἀπερίσκεπτος, ἐὰν δὲ ἐξακολούθῃς ἐνδίδουσα τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν σου, ἔσο βεβαία ὅτι ἡ ματαιοφροσύνη σου θέλει ἐπὶ τέλους σὲ φέρει δυστυχίαν. Ἐκδύθητι τῶρα αὐτὴν τὴν ἐσθῆτα καὶ τοὺς ἀδάμαντας, καὶ φρόντισε ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐπαναληθῆ ἡ σκηνὴ αὕτη διότι ἄλλοτε δὲν θὰ μ' εὕρης τόσον ἐπισκεπτικῆ.

Μὲ διεβεβαίωσε μετὰ πολλῶν δακρύων καὶ γενναγμῶν ὅτι αὕτη ἦν ἡ πρώτη καὶ ἠθελον εἶσθαι καὶ ἡ τελευταία αὐτῆς παρεκτροπὴ, ὑπῆρχε δὲ τι τὸ τοσοῦτον ἔλκυστικὸν συμπαθεῖς ἐν τῷ ὠραίῳ μικρῷ αὐτῆς προσώπῳ καὶ τοῖς μεγάλοις στρογγύλοις ὀφθαλμοῖς, τοῖς ἐρυθροβαφεῖν ἤδη ἐκ τῶν

δακρύων, ὥστε μεθ' ὅλους τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὰς ὑποψίας ἄς ἠσθάνομην περὶ αὐτῆς, πάντι ἀδύνατον εὔρον νὰ φανῶ ὅσον ἠθελον αὐστηρὰ ἐξεναντίας δὲ ἐπὶ τοσοῦτον προέβην ἐν τῇ πρὸς αὐτὴν ἐπισκεΐᾳ μου ὥστε ν' ἀποφασίσω νὰ φυλάξω φρουρὰν παρὰ τὴν θύραν, μῆτι ἔλθῃ αἰφνης ἡ Μαριέττα, μέχρις οὗ ἡ δεσποινὴς Μήκιν, ἀπεκδυθεῖσα τὸν πολυτελῆ ἐκεῖνον ἱματισμὸν, ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὴν ἀπλὴν ἐκ λινοῦ ὑφάσματος ἐσθῆτα αὐτῆς, καὶ εὐχηθεῖσα με δι' ὅπως εἰλικρινοῦς μετανοίας «καλὴν νύκτα», ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐθεώρησα ὡς ἄξιον γέλωτος μᾶλλον ἢ ἰδιαζούσης προσοχῆς, πᾶσα δὲ διάθεσις ἐκ μέρους μου ὅπως ἀποδώσω σπουδαίωτά τινα εἰς αὐτὸ ἐξέλειπε κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἀπέναντι τῆς ἀνησυχίας ἣν ἠσθάνθη ἐπὶ ταῖς διαστάσεσιν ἄς ἐφαίνετο λαμβάνουσα ἡ ἀδιαθεσία τῆς θείας μου. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ κατάστασις τῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἐχειροτέρευσε ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ προσκαλέσωμεν τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἐχαρακτήρισε τὴν ἀσθενείαν τῆς ὡς ἐλαφρὰν πλευριτίδα καὶ τὴν διέταξε πάραυτα νὰ κατακλιθῆ. Ἡ Σάρα, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ἐπέδειξε πλείστην ὄσσην ἐπιτηδείτητα καὶ προθυμίαν ἐν ταῖς πρὸς τὴν ἀσθενῆ περιποιήσεσιν αὐτῆς, σπανίως ἐξερχομένη τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ θεία μου, καὶ συντελοῦσα καὶ ἐμοῦ αὐτῆς πλείωτερον ὅπως παρήχεται πᾶσα δυνατὴ περιθαλψὶς τῇ κυρίᾳ τῆς. Ἦτο παρούσα ὅτε ἡ κυρία Χάλιθουρτον μοὶ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ ἀσθενεία τῆς θὰ μᾶς ἠνάγκαζε ν' ἀναβάλλωμεν τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀναχώρησίν μας, ἣν εἶχομεν ὀρίσει διὰ τὴν ἐπαύριον.

—Δὲν εἶναι, ὅμως, ποσῶς ἀνάγκη ν' ἀνασταλλῶσιν αἱ προετοιμασίαι μας, προσέθηκεν, καθόσον δὲν πιστεύω ἡ ἀσθενεία μου νὰ διαρκῆσῃ πλέον τῶν δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν τὸ πολύ ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Λώραν περιττὸν νὰ τὴν ἀνησυχίσωμεν, καθὼς καὶ τὸν Ἐκτορα, καθόσον μάλιστα δὲν τοῖς εἶχομεν ὀρίσει ποῖαν ἡμέραν ἀκριβῶς ἠθέλομεν φθάσει εἰς Ἰταλίαν, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ μᾶς περιμένουσι.

Παρῆλθον, ἐντοσούτω τρεῖς, τέσσαρες καὶ πέντε ἡμέραι, καὶ ἡ θεία ἦν εἰσέτι ἠναγκασμένη νὰ μένῃ ἐντὸς τῆς κλίνης τῆς, τοῦ ἱατροῦ κατ' οὐδένα λόγον ἐπιτρέποντος αὐτῇ, οὐχὶ μόνον νὰ ταξιειδύσῃ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ἐγεγρήθῃ κἂν. Ἐπέμενε μὴ ἐπιτρέπουσά μοι νὰ γράψω πρὸς τὴν λαίδη Λώραν, λέγουσα καθ' ἑκάστην ὅτι τὴν ἐπιούσαν θὰ ἦτο ἀφρεύτως εἰς θέσιν ὅπως ἀναχωρήσωμεν.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ αὐτὴν, τὴν ἀσθενείαν τῆς, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔφερε πρόσκομμα εἰς τὴν ἄμεσον ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης μου, ἐθεώρουν ὡς εὐεργέτημα τῆς θείας Προνοίας, καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ εὐχαρίστησίν μου ἐξεδήλουν τοσοῦτον ἀναφανδὸν ὥστε ἅπαξ ἢ δις συνέλαβον τὸν ἐξάδελφόν μου

Κάρολον θεωροῦντά με διὰ βλέμματος ἐκπλήκτου ἄμα καὶ περιέργου. Καὶ ἡ πρὸς με δὲ συμπεριφορὰ τοῦ εἶχε μεταβληθῆ κάπως ἐπ' ἐσχάτων, καταστάσα ἤττον ψυχρὰ καὶ ἐπιτατηθευμένη. Ἐπὶ τέλους ἐσπέραν τινὰ, ἀφοῦ ἔδειπνήσαμεν οἱ δύο μας μόνοι, ἀπαντῶν εἰς τινὰ παρατήρησιν ἐκ μέρους μου ἀναφορικῶς τῆς εὐχαριστήσεως ἣν ἠσθάνομην ἐπὶ τῇ ἀναβολῇ τοῦ εἰς Ἰταλίαν ταξιδίου μου, μοὶ εἶπε, δι' ὕψους μεγάλην προδίδοντας ἐσωτερικὴν ταραχὴν, ὅτι καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ ἐξάξῃ ἡ ἰδέα τοῦ ἐπιχειρημένου λαμπροῦ συνοικεσίου μου δὲν ἐφαίνετο νὰ μοὶ ἦναι τοσοῦτον ἀρεστὴ ὅσον οὗτος ἐφαινόταν.

Πρὸς ταῦτα, ἐκ μέρους τοῦ μάλιστα προερχόμενα, δὲν ἠδυνήθησαν πλέον ν' ἀνθέξω, καὶ ἀναλυομένη εἰς δάκρυα ἀνεκραύγασα ἐνῶ συνάμα ἔκρυπτον τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν μου :

— Ποτὲ δὲν ἐφαινόσθης τοιοῦτόν τι, καὶ γνωρίζεις πολὺ καλά ὅτι τὸ «λαμπρὸν» αὐτὸ συνοικεσίον, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖς, μοὶ ἦναι καθ' ὅλα μιστὸν, καθὼς καὶ ὁ Ἐκτωρ, καὶ . . . καὶ . . . ὅλος ὁ κόσμος . . . καὶ εἶμαι τόσον . . . ὦ! τόσον δυστυχῆς . . . ὥστε ἐπεθύμουν . . . ν' ἀποθάνω . . . ναί! . . . ν' ἀποθάνω!

Δι' ἐνὸς ἄλλοματος ὁ Κάρολος εὐρέθη παρὰ τὸ πλευρόν μου, καὶ λαβὼν με εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἤρχισε διὰ φιλημάτων ν' ἀπομάσῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἠσθάνομην μεγάλην ἀνακούρισιν δυναμένη ἐπὶ τέλους ν' ἀφήσω νὰ βρεύωσιν ἐλευθέρως.

— Γλυκυτάτη μου Ἐλεονόρα, ἐψυθύρισε, φοβούμαι ὅτι ὑπῆρξα λίαν σκληρὸς, ἀλλὰ πράγματι ἐνόμιζον ὅτι σὲ εἶχε κολακεύσει καὶ εὐχαριστήσῃ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ καταστῇς. Λαίδη Ἀσβουρ, καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ σοὶ ζητήσω ὅπως ἀπυρνήθῃς καὶ περιουσίαν καὶ τίτλον χάριν ἐμοῦ, ὅστις οὐδὲν τοιοῦτον εἶχον νὰ σοὶ προσφέρω. Οὐδέποτε ἐτόλμησα νὰ πιστεύσω ὅτι με ἠγάπα.

Δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς τί ἀπήντησα πρὸς ταῦτα, οὐδ' ἐνδιαφέρει ὑμᾶς πολὺ νὰ τὸ μάθετε, τὸ βέβαιον, ὅμως, εἶναι ὅτι ὅτε, εἰσῆλθον, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν θάλαμον τῆς θείας μου ὑπὸς τῆ εὐχρηθῶ «καλὴν νύκτα», τῆ εἶπον, ἐνῶ δάκρυα χαρᾶς ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία ἀνάγκη ὅπως ἀνησυχῇ ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἰς Ἰταλίαν ταξιδίόν μας, καθόσον δὲν προετιθέμην ποσὼς νὰ ἐπιχειρήσω τοιοῦτον ταξίδιον, καὶ ὅτι ὁ σὶρ Ἐκτωρ θὰ ἔμενον ἄνευ μελλονύμφου καὶ θὰ ὕστερευτο, τὸ καὶ σπουδαιότερον δι' αὐτόν, τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων λιρῶν, τῶν κληροδοτηθεισῶν μοι παρὰ τοῦ ἀξιολύτου θείου μου.

Ἡ δυστυχῆς θεία μου ἐταράχθη μεγάλως ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ, καὶ ἐπὶ πολὺ ἔμεινον ἄναυδος μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πράξῃ καὶ ταλαντευομένη μεταξὺ τῆς ἀγάπης ἣν εἶχε πρὸς με καὶ τῆς αἰφνιδίου αὐτῆς μεταβολῆς ἐκ μέρους μου ἣτις ἀνέτρεπεν ὅλων

ἡμῶν τὰ σχέδια. Δὲν τῇ ἔδοσα, ὅμως, καιρὸν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ φέρῃ ἀντίρρησην, διακόπτουσα τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς διὰ φιλημάτων, καὶ μόλις ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ ψιθυρήσῃ :

— Ὅγδοήκοντα χιλιάδας λιρῶν — καὶ ἓνα τίτλον! Ἀλλὰ τί θὰ εἶπῃ ἡ Λώρα, φιλάτη μου; Καὶ τόσα ἔξοδα εἰς μάτην — μόνον ἡ ἐπισκευὴ τῶν οἰκογενειακῶν ἀδαμάντων ἐκόστισε . . .

— Οἱ ἀδάμαντες καὶ τὰ λοιπὰ, θεία μου, δύνανται ἐπίσης καλῶς νὰ χρησιμεύωσι διὰ τὴν Κυρίαν Καρόλου Χάλιθουρτον ὅσον θὰ ἐχρησίμευον καὶ διὰ τὴν Λαίδη Ἀσβουρ, τὴν διεκόψα λέγουσα, καὶ ἐξεληθῶσα πλήρης ἀγαλλιάσεως τοῦ δωματίου εἰσῆλθον εἰς τὸν ἰδιαιτερόν μου θάλαμον καὶ προσεκάλεσα τὴν Μαριέτταν.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη αὕτη, κάτωχρον, ὅμως ἔχουσα τὴν ὄψιν καὶ με ὕψος λίαν πεφοβισμένον, ὅτε δὲ τὴν ἠρώτησα τί συνέβαινε, διὰ τρεμούσης φωνῆς με προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθω μίαν στιγμὴν εἰς τὸ κομωτήριόν μου ἐνθα εἶχε κατὰ σπουδαίον νὰ μοὶ δείξῃ.

Τὴν ἠκολούθησα εἰς τὸ παρκειμένον δωμάτιον ἀποροῦσα διὰ τὸ αἴτιον τοῦ τρόπου τῆς αὐτοῦ, ἡ δ' ἐκπληξίς μου κῆρυξεν ἔτι μάλλον ὅτε τὴν εἶδον διευθυνομένην πρὸς ἐν τῶν μεγάλων κιβωτίων ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον τοποθετηθῆ τὰ διάφορα ἀντικείμενα τῆς προικῆς μου, καὶ τὰ ὅποια κιβώτια ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν διετέλουν κεκλεισμένα καὶ προσδεδεμένα, ἔτοιμα πρὸς μεταφορὰν, καὶ ἡσυχῶς ἐγείρουσαν τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἐν λόγῳ κιβωτίου.

— Τί σημαίνει αὐτὸ, Μαριέττα, τί ἔγειναν αἱ ἐσθῆτες καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τὰ ὅποια ὑπῆρχον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου; ἀνεκραύγασα ὅτε κύψασα εἶδον ὅτι τὸ κιβώτιον ἦν καθ' ὀλοκληρίαν σχεδὸν κενόν.

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως, ἡ Μαριέττα, ἣτις ἦν ὡγὰρ ὡς πτώμα καὶ ἔτρεμεν ἐκ τῆς ταραχῆς, ἠνοίξε σιωπηλῶς καὶ δευτέρον κιβώτιον, εἶτα δὲ καὶ τρίτον ἠῆσαν ἅπαντα σχεδὸν κενά.

— Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ, δεσποσύνη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἀνευρίσκουσα τὴν λαλιάν τῆς, δὲν τῆς ἔφθασαν τῆς κτηρακμένης μόνον τὰ φορέματά σας, ἀλλὰ ἠῆρε καὶ ὅλα τὰ διαμαντικά.

— Πρὸς Θεοῦ! τί λέγεις, Μαριέττα; ἀπωλέσθησαν οἱ ἀδάμαντες;

— Μάλιστα δεσποσύνη, πᾶνε κι' αὐτοὶ μαζί με τ' ἄλλα τὰ πράγματα.

— Ποῦ ὑπάγουν; ἐξηγήσου, λοιπόν, Μαριέττα. Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

— Σημαίνουν, δεσποσύνη, πῶς ἐδῶ μέσα ἔγινε κλεψιά, καθὼς ποῦ τὸ βλέπει ὁ καθένας.

— Καὶ πότε τὴν ἀνεκάλυψες; ἠρώτησα ἐν ἀπογνώσει· κάποιος πρέπει νὰ ἐκλεψῆ τὰ κλειδιά μου ὅπως ἀνοίξῃ ὅλα αὐτὰ τὰ κιβώτια.

— Καὶ βέβαια τὰ ἔκλεψαν, καὶ δὲν εἶναι καὶ δύσκολο νὰ τὰ κλέψουν, ἀφοῦ τ' ἀφήνετε πότε' ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε' ἀπ' ἐκεῖ. Εἶναι τώρα λίγη ὥρα ποῦ τὰ ἦρα ἐγὼ ἡ ἰδία ἐπάνω ἑστὸ τραπεζί σας καὶ καὶ τὰ ἠῆρα γὰρ ν' ἀνοίξω ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κιβώτιο καὶ νὰ βάλλω μέσα τὸ φόρεμα ποῦ σὰς ἔφεραν ἀπόψε. Ἐὰν σῆκωσα τὸ σκέπασμα καὶ εἶδα πῶς ἦταν ἀδειο ἠῆρα νὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴν τρομάρ μου! Καὶ ἡ θῆκη ποῦ εἶχατε μέσα τὰ διαμαντικά σας, καὶ τὰ διαμαντικά, πᾶνε, πᾶνε ὅλα. Μὰ ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀρχὴν τὸ ἐπερίμενα πῶς θὰ γένη ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀπὸ τότε ποῦ σὰς εἶδα νὰ ἐμπιστεύεσθε σὲ μιὰ ὑποκρίτρια, ποῦ εἶχε μοῦτρο σὰν τῆς κούκλας.

— Ἄρκει, ἀρκει, ἀπήντησα, ὕπαγε ἀμέσως νὰ εἰπῆς τὸν κύριον Κάρολον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἰσῆλθον ὁ Κάρολος, πρὸς τὸν ὅποιον ἐξήγησα ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἣν ἄμα ἐνοήσας ἐξῆλθεν ἀμέσως τῆς οἰκίας καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε συνοδευόμενος ὑφ' ἐνὸς ὑπαλλήλου τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας καὶ δύο χωροφυλάκων, μεθ' ὧν καὶ μετέβη ἀμέσως εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐνθα, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, οἱ ὑπῆρται εἰδείπων. Τί συνέβη ἐκεῖ δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἐντὸς, ὅμως, ἡμισείας ὥρας ὁ Κάρολος ἐπέστρεψε παρ' ἐμοῦ, καὶ μοὶ εἶπεν :

— Εὐρομεν τὸν ἐνοχον, Ἐλεονόρα, ἡ τέλος πάντων ἀνεκαλύψαμεν ποῖα τις εἶναι, εἰ καὶ κατόρθωσε νὰ φύγῃ λίαν ἐπιτηδεύως.

— Ποῖα! Εἶναι, λοιπόν, γυνή; ἀνεκραύγασα.

— Ναί, καὶ οὐδεμία ἄλλη ἢ ἡ θαλαμηπόλος τῆς μητρῆς μου, ἡ δεσποινὶς Σάρα Μήκινς.

Κατέπεσον ἐντὸς ἑδρας τινος μὴ δυναμένη νὰ προσφέρω λέξιν ἐκ τῆς ἐκπληξέως, ἐνῶ ὁ Κάρολος ἐξηκολούθησε λέγων :

— Ἀπαιτεῖτο μεγάλη ἐπιτηδειότης καὶ τόλμη ἐκ μέρους τῆς ὅπως κατορθώσῃ νὰ φύγῃ φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸσας ἀποσκευὰς καὶ πολύτιμα ἀντικείμενα. Ἐξ ὅσων ἐπιληροφορήθημεν, φαίνεται ὅτι σήμερον ἐξῆλθεν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ δι' ὀλίγας ὥρας, καὶ μετὰ μεσημβρίαν ὄντως ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἐπιβάσα ἀμάξης. Ὁ Ἰάκωβος, εἰς τῶν ὑπηρετῶν, τὴν ἐβούθησε, κατὰ παράκλησίν τῆς, ὅπως φέρῃ ἐξω τῆς οἰκίας καὶ θέσῃ ἐπὶ τῆς ἀμάξης δύο μεγάλα κιβώτια, χωρὶς ὁ ἀνόητος νὰ ὑποπτεύσῃ τι, ἀλλὰ πιστεύσας εἰς ὅ,τι τὸν εἶπεν ὅτι τὰ κιβώτια ἐκεῖνα ἀνήκον εἰς μίαν ἐξαδέλφην τῆς ἣτις τῇ εἶχε δανείσῃ αὐτὰ ὅπως μεταφέρῃ τὰ πράγματα τῆς ἐδῶ ὅτε κατὰ πρόωτον ἦλθε. Ἐντὸς ὀλίγου ὅμως ἡ ἀστυνομία θέλει εὐρίσκεισθαι ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς, καὶ πιστεύω ὅτι ταχέως θέλει συλληφθεῖ. Τίς θὰ ἐφαινόταν ποτὲ ὅτι αὕτη, ἣτις ἐφαίνετο τοσοῦτον ἀπλή καὶ ἀθῶα, ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ τοιοῦτον ἔγκλημα.

Ἐπέπρωτο, ἐντοσοῦτω, νὰ ἐκπλαγῶμεν ἔτι περισσότερο ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι τῆς «τοσοῦτον ἀπλῆς καὶ ἀθῶας», κατὰ τὸ φαινόμενον, κόρης αὐτῆς.

Ἡ δυστυχῆς θεία μου διετέλει ἐν ἀπογνώσει ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν ἀδαμάντων τῆς καὶ ὅλων τῶν πολυτελῶν ἐνδυμασιῶν τῆς προικῆς μου, καὶ δὲν ἐπραττε ἄλλο παρὰ νὰ ἐκφέρῃ ἀράς καὶ ἀναθέματα κατὰ τῆς πρώην θαλαμηπόλου τῆς. Ὁ Κάρολος διήρχετο ἅπασαν σχεδὸν τὴν ἡμέραν τρέχων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο, καὶ λαμβάνων μὴ σπριώδεις συνεντεύξεις ἐντὸς τοῦ γραφείου του μετὰ παντὸς εἶδους ἀλλοκότων ἀνθρώπων. Ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἰκανώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Μεγάρου τῆς Σκωτίας¹ κατόρθωσαν ν' ἀνακαλύψωσι τι ὅσον ἀφορᾷ τὴν παροῦσαν διακομὴν τῆς δεσποινίδος Μήκινς, καὶ ὀλοκληρῶς δεκαπενθημερία παρήλθε χωρὶς νὰ λάβωμεν εἰδησίαν τινὰ περὶ τῆς ἐνόχου.

Ἡ θεία μου, ἣν μεγάλως εἶχε διαταράξῃ ἡ ὑπόθεσις ἐξηκολούθει ἀσθενοῦσα, μόλις δὲ ἐπὶ τέλους τὴν κατέπεισα νὰ μ' ἐπιτρέψῃ νὰ γράψω βραχίαι ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Λαίδη Λώραν, ἐν ἣ τῇ ἀνήγγελλον τὴν ἀσθένειαν τῆς κυρίας Χάλιθουρτον, καὶ ἄλλην ἐκτενεστέραν πρὸς τὸν Ἐκτορα, ἐν ἣ, μεθ' ὧν τῆς ἀπαιτουμένης ἀβρότητας, τῷ ἔλεγον ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην ν' ἀποποιηθῶ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ γίνω Λαίδη Ἀσβουρ.

Ἡ πόρησα κάπως μὴ λαβοῦσα ἀπάντησιν οὕτε πρὸς τὴν μίαν οὕτε πρὸς τὴν ἄλλην τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, ἀπέδωκα, ὅμως, τὴν σιωπὴν τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς μητρῆς μου εἰς τὴν δυσἀρεσκείαν ἣν βεβαίως θὰ ἠσθάνθησαν ἐπὶ τῇ ἀρνήσει μου νὰ ἐκπληρώσω τοὺς ὑπὸ τῆς διαθήκης ἐπιβαλλομένους μοι ὄρους, καὶ ἔπαυσα φροντίζουσα πλέον περὶ αὐτῶν. Διηρχόμην τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τῆς ἀσθενοῦς, τὰ δὲ ὀλίγα λεπτά, τὰ ὅποια ἠδυνάμην νὰ διαθέτω ἄλλως, ἠναγκαζόμην νὰ διέρχωμαι παρὰ τῷ Καρόλῳ, ὅστις εἰδείκνυτο μνηστὴρ λίαν ἀπαιτητικός.

Πρῶτον τινὰ εἶχον κατέλθει ἐκ τοῦ θαλάμου μου εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, καὶ, ὅπως διέλθω τὰ ὀλίγα λεπτά ἅτινα ὑπελείποντο εἰσέτι μέχρι τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, ἔλαθον τὴν ἐφημερίδα τῆς πρωίας ἐκείνης καὶ ἤρχισα ἀσκόπως διατρέχουσα τὸν «Κατάλογον τῶν Γεννήσεων, Γάμων καὶ Θανάτων,» ὅτε τὰ ὄμματα μου αἴφνης προσεيلκύνθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου μου ὀνόματος καθοραζόντος τὰς ἀγγελίας τῶν ἐσχάτως λαθόντων χώρων συνοικεσιῶν. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον ὄνειρον, δευτέρα ὅμως ἀνάγνωσις μ' ἐπέπειεν ὅτι δὲν ἠπατώμην, καθόσον ἐκεῖ, ἐνώπιόν μου, ὑπῆρχε, διὰ μεγάλων χαρακτήρων τετυπωμένη, ἡ ἐξῆς ἀγγελία :—

1 Οὕτως ὀνομάζεται τὸ κατάστημα ἐνθα ἐδρεύει ἐν Λονδίῳ ἡ μυστικὴ ἀστυνομία. Σημ. Μετ.

1 Οὕτως ὀνομάζεται τὸ κατάστημα ἐνθα ἐδρεύει ἐν Λονδίῳ ἡ μυστικὴ ἀστυνομία. Σημ. Μετ.

«Τῆ 18ῃ ἰσταμένου, ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου τῆς Βρετανικῆς πρεσβείας, ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς πρεσβείας, ἱερούργουτος καὶ τοῦ Αἰδουσιωτάτου Ἐρρίκου Βένερ, ὁ γάμος τοῦ σὶρ Ἐκτορος Ἀσβουρν, Βαρωνέτου, ἰδιοκτῆτου τῶν γαιῶν Ἀσβουρν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γουίλτς, καὶ τοῦ Πύργου Τρέβωρ μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν κτημάτων, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δέβων, μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐλεονώρας Κάβενδης, μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ ἀποβιώσαντος κυρίου Ἐδουάρδου Κάβενδης, καὶ ἀνεψίᾳς τοῦ ἀποβιώσαντος Μ. Κάβενδης, ἰδιοκτῆτου τῶν γαιῶν Στέιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἑσσεξ.»

Ἐκράτουν εἰσέτι ἐνώπιόν μου τὴν ἐφημερίδα, προσπαθοῦσα εἰς μάτην νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα ὑπερπαρουσίαζε δι' ἐμὲ ἡ ἀγγελία αὕτη, ὅτε ὁ Κάρολος εἰσῆλθεν αἰφνιδίως ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀνακράζων:—

— Ἐλεονώρα, πρὸ ὀλίγου ἤλθεν ἐνταῦθα εἰς τῶν ὑπαλλήλων τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ὅστις μοι εἶπε τὰ παραδοξότερα πράγματα ἀναφορικῶς τῆς Σάρας Μήκινς. Εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῶν σταλλέντων πρὸς καταδίωξιν τῆς εὐρεν ὑπάλληλόν τινα τοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις λέγει ὅτι «κυρία τις» ἀνταποκρινομένη καθ' ὅλα πρὸς τὴν περιγραφὴν ἦν τῷ ἑκαμον περὶ αὐτῆς ἐθεάθη πρὸ δεκαπέντε περὶ τοῦ ἡμερῶν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Τσέαριν Κρός. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος τὴν ἐνθυμεῖτε καλῶς, διότι τῇ ἐπρομήθευσε καὶ εἰσιτήριον μέχρι τῆς Ὀστένδης. Διετέλει ἕκτοτε ἀσθενῶν ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου, καὶ σήμερον μόνον ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος κατόρθωσε νὰ τὸν εὕρῃ καὶ λάβῃ αὐτὰς τὰς πληροφορίας. Τὸ παραδοξότερον ὅμως πάντων εἶναι ὅτι ὁ ὑπάλληλος αὗτος τοῦ σιδηροδρόμου λέγει ὅτι παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὰ κιβώτια τὰ ὁποῖα ἡ «κυρία» αὕτη ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, καὶ εἶδεν ὅτι εἶχον ἐπιγραφὴν «Ἐλεονώρα Κάβενδης.» Πρὸς τίνα ἄρα γε σκοπὸν ν' ἀνέλαβε τὸ ὄνομά σου;

Ἄντι ἀπαντήσεως ἐνεχείρισα εἰς τὸν Κάρολον τὴν ἐφημερίδα, καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὴν παράγραφον ἣτις τοσοῦτον με εἶχεν ἐκπλήξει:— «Ἰδοὺ, τῷ εἶπον, ἡ ἐξήγησις φοβοῦμαι δὲ ὅτι τὸ τέχνασμα τῆς ἐπέτυχε πληρέστατα καὶ ὁ δυστυχῆς Ἐκτωρ καὶ ἡ Λαίδη Λώρα οἰκτρῶς ἐμυκτηρίστησαν.»

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ὁ Κάρολος ἀνεχώρησεν εἰς Νεάπολιν. Τὸ «εὐτυχῆς ζεῦγος» εἶχε μεταβῆ ὅπως διέβη τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος ἐν Μεντώνῃ, εὗρε δὲ τὴν Λαίδη Λώραν ὑπεροπτικωτέραν καὶ ὑπερηφανεστέραν τοῦ συνήθους καὶ καταγοητευμένην «μετὰ τὴν θελκτικωτάτην αὐτῆς νόμφην.»

Ἐκοπίασε πολὺ ὁ Κάρολος ὅπως τὴν πείσῃ ὅτι τὰ ὅσα εἶχεν ἔλθει ὅπως τῇ ἐκθέσῃ ἦσαν ἀληθῆ, ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ἐπέισθη, ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις αὐτῆς ἐναντίον τῆς Λαίδης Ἐκτορος Ἀσ-

βουρν, τὸ γένος Σάρας Μήκινς, ὑπερέβησαν πᾶν ὄριον.

Ὁ Κάρολος ἔσχεν ἐπίσης συνέντευξιν μετὰ τῆς πονηρᾶς ταύτης δεσποινίδος, καθ' ἣν τῇ ἐξέθηκε πόσον προτιμώτερον θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἐὰν ἐπέστρεφεν ἡσύχως τὰ πολύτιμα κοσμήματα καὶ φορέματα τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑπεξαιρέσει μετὰ τινος δὲ δισταγμοῦ ἐπὶ τέλους συγκατένευσε, καὶ ἡ καρδίᾳ τῆς θείας μου ἐπλήσθη καὶ αὐτὴς χαρᾶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν οικογενειακῶν αὐτῆς ἀδαμάντων. Τοὺς ἔφερον οὐχὶ πρὸ πολλοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μου μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου μου Καρόλου Χάλιβουρτον, τοῦ ὁποῖου γάμου ἡ ἀγγελία, ἀληθῆς τὴν φορὰν ταύτην, κατεχωρήθη ἐν τάξει τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Περὶ τῆς «θαλαμηπόλου τῆς θείας μου» ὀλίγα μοι ὑπολείπονται εἰσέτι νὰ εἶπω. Ἐκ τῶν ἐσχάτως γενομένων ἐρευνῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταγωγὴν τῆς, ἀπεδείχθη ὅτι οἱ θεμελιωταὶ τῆς οἰκογενείας Μήκινς οὐχὶ ἐξ ἀγενῶν ὅπως εἶλοντο τὸ γένος προπατόρων. Ἐμπορομένη ὑπὸ αἰσθημάτων πάντη ἀλλοτριῶν πρὸς τὴν ταπεινὴν αὐτῆς θέσιν, διῆλθε τὸ στάδιον τοῦ βίου τῆς ἄνευ σπουδαίου τινὸς ἐπισημοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς θείας μου, ὅτε ἡ ὁμοιότης, φαίνεται, ἦν ἔφερε πρὸς ἐμὲ αὐτὴν, καὶ τὰ καθέκαστα τὰ ὁποῖα ἠδυνήθη νὰ ἐξάξῃ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἐκτορος ἀναφορικῶς τοῦ μελετωμένου γάμου μου, τῇ ἐνέπνευσαν τὸ τέχνασμα ὑπερ μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδειότητος κατόρθωσε νὰ διεξαγάγῃ.

Φοβοῦμαι ὅτι, ὡς Λαίδη Ἀσβουρν, δὲν διαγείβιον τόσον εὐχάριστον. Ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει τοῦ δόλου τοῦ ὁποῖου ἐγένοντο θύματα αὐτὴ καὶ ὁ υἱὸς τῆς, ὑπὸ τοσαύτης κατελήφθη ἡ Λαίδη Λώρα ὀργῆς, ὥστε διεκήρυξεν ὅτι προσέτιθετο νὰ κινήσῃ ἀμέσως ἀγωγὴν ἐναντίον τῆς νόμφης τῆς. Ἐὰν ἐπραγματοποιεῖ τὴν ἀπόφασίν τῆς ταύτην, ὁ γάμος πιθανὸν νὰ ἐκηρύσσεται ἄκυρος, καθόσον, ὅπως ὁ Κάρολος εἰς δικανικὴν φρασολογίαν μοι εἶπε «πᾶν συμβόλαιον ἀποδειχθὲν ὅτι διὰ δόλου ἐγένετο κηρύσσεται ἄκυρον.» Ἄλλ' εἶτε διότι ὁ Ἐκτωρ, μετὰ τὴν πρώτην κακὴν ἐντύπωσιν, ἔμεινεν ἐπίσης εὐχαριστημένος, ἔχων τὴν Σάραν Μήκινς ὡς σύζυγόν του, ὅσον καὶ ἂν εἶχεν ὡς τοιαύτην τὴν ἐξαδέλφην τοῦ Ἐλεονώραν, εἶτε δι' ἄλλους λόγους, τὸ πρᾶγμα ἀπεσιωπῆθη ἐφ' ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ ἡ ἀγωγὴ ἦν εἶχε κινήσει ἡ Λαίδη Λώρα ἐναντίον τῆς Σάρας ἀνεστάλη.

Καίριον ἔλαβε τραῦμα, καὶ ὅπερ οὐδέποτε θέλει λησμονῆσει, ἡ ὑπερηφάνεια τῆς Λαίδης Λώρας. Μέχρι τοῦδε, οὐδ' ἐπεσκέφθη ποτὲ, οὐδ' ἀνεγνώρισε τὴν νόμφην τῆς, ἣτις ἀθλιέστατον διαγείβιον ἐν Νεαπόλει μετὰ τοῦ φιλασθένου αὐτῆς συζύγου. Φοβοῦμαι ὅτι ἠπατήθη καὶ ἡ ἴδια τόσον

ὅσον ἐκεῖνοι οὐς κατόρθωσε ν' ἀπατήσῃ, διότι, νυμφευμένη τὸν σὶρ Ἐκτορα Ἀσβουρν, κατέστη σύζυγος ἀνθρώπου ὀλικῶς κατεστραμμένου καὶ παμπόρου σχεδόν. Αἱ ὀγδοήκοντα χιλιάδες λιτρῶν τοῦ θείου μου ἀπὸ πολλοῦ μετεφέρθησαν καὶ ἐχρησίμωσαν πρὸς πλουτισμὸν τῶν χρηματοκιβωτίων τινῶν ἐκ τῶν μεγάλων ἡμῶν ἐθνικῶν καθιδρυμάτων ἐν συνειδήσει δὲ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι, ὡς σύζυγος τοῦ Καρόλου Χάλιβουρτον, οὐδέποτε μέχρι τοῦδε μετημελήθη διὰ τὴν ἀπώλειάν των.

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΤΟΥ 1779.

Ἐξ ἀνεκδότου χειρογράφου.

Πρὸ ἐνὸς ἀκριβῶς αἰῶνος ἱερομόναχος τις, Καισάριος τοῦνομα, ἐκ τῆς ἐν Ἀθῶν μονῆς τοῦ Χλωροποταμίου ἔγραφεν ὧδε πῶς περὶ τοῦ τότε ἐνσκῆψαντος χειμῶνος:

«Ὁ φετεινὸς χειμῶν ὁ Σκοπελίτικος, ἀδελφοὶ πατέρες, καὶ ἡ χιῶν, ἀπερίγραπτα καὶ ἀνεκδιήγητα» λέγουσιν ἐδῶ πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν νὰ ἔγεινεν ἕνας ἄλλος παρόμοιος. Ἀπὸ τοῦ ἀγ. Βασιλείου τὴν ἀρχὴν τοῦ παλαιοῦ ἔτους τὴν καλὴν ἀρχὴν ἔλαβε καὶ ἀκόμη βαστᾷ, καὶ ἡ χιῶν εἰς τὰ βουνά, καὶ πῆχνη ἡ χιῶν. Ἐπέραςε τοὺς ἀγιορήτικους, ὅπου ὄντας αὐτοῦ, ἴδα. Ἐφθασε τοὺς βλαχομπογδάνικους, ὅπου, ὄντας ἐκεῖ, ἐδοκίμασα ἐτζάκισε τὸ βάρος τῆς χιῶνος, καὶ κατέβασε τὸ τρίτον τῶν κλωναρίων τῶν ἐλαιῶν τοῦ πτωχοῦ μονηδρίου μου καὶ ὀλοκλήρους ἐτζάκισεν, ἐξερρίζωσε καὶ τινὰς πρᾶγμα καὶ κακόν, ὅπου εἰς τὸν πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι νομίζω δὲν ἔγινεν ἑκατὸν, καὶ ἑκατὸν πενήντα ὀκάδας λάδι ζημίαν με ἑκαμεν, ὁ πτωχὸς κ' ἡ μοῖρα του. Ἐτζακίσθησαν καὶ εἰς ἄλλα μοναστήρια, καὶ εἰς τοὺς κάμπους, καὶ εἰς τὰ βουνά πολλὰς τὸ παρόμοιον πρᾶγμα ὅπου κανεὶς δὲν ἐνθυμᾶται νὰ ἔγινεν ἄλλοτε θαῦμα μόνον πῶς πορτοκαλιαῖς, καὶ λεμονιαῖς δὲν ἐξήρανε, δὲν τὰς ἔκαψε. Ἀπέθαναν πρόβατα, καὶ γίδια πάμπολλα, μάλιστα τὰ νεογενῆ, ὅθεν καὶ γάλα ἀκόμη εἰς τὸ στόμα δὲν ἔβαλα. Ἡ αὐτὴ βαρύτης τοῦ χειμῶνος ἠκούσθη νὰ ἔγινε καὶ εἰς τὰς πέριξ μεγάλας στερεὰς τῆς Εὐρώπης, καὶ εἰς τὴν Εὐρῆπον, καὶ ἡ αὐτὴ ζημία τῶν δένδρων καὶ τῶν ζώων ὁ θάνατος. Διὰ ἀπὸ τὸ χιῶν οἱ δρόμοι ἐκλείσθησαν ὅθεν νὰ κατεβάσουν σιτᾶρι καὶ ἀλευρι νὰ φέρουν τὰ καίκια εἰς τὴν Σκόπελον νὰ φάγῃ δὲν ἠδυνήθησαν. Καὶ ἐπεινάσεν ἡ Σκόπελος δυνατὰ, καὶ μάλιστα τὴν κρεατινὴν, καὶ τυρινὴν, καὶ καθαρὴν ἐβδομάδα καὶ ἐλίμωξεν ὡς κύων, ὡς λέγει τὸ ψαλτήρι Ὁρθνός, καὶ κλαυθμὸς, καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, ἡ Σκόπελος κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς. Ἐξ ἐπτά παράδες ἡ ὀκά τὸ ἀλευρι, καὶ ποῦ ἀλευρι

πολλοὶ νηστικοὶ μέραις ἔκαμαν, με σῦκα, με σταφύδες μόνον τρεφόμενοι, με φασούλια, με βεβύθια, με κουκιά, ἔχι καὶ ταῦτα χορταστικά. Κοντοσύλλαβα τοῦτος ὁ χειμῶν σημαδιακός, ξεχωριστός, ἀπερίγραπτος, καὶ γραφῆς καὶ σημειώσεως ἄξιος νομίζω τοιοῦτος, ὡς καὶ μεγαλύτερος ὁ ἐδικός σας ὁ ἀγιορήτικος, ὡς ψυχρότερος τόπος καὶ δριυρότερος. Ἠκολούθησε λέγουν καὶ εἰς τὴν ἀνατολὴν χαλεπὸς πολὺ καὶ δριμύτατος, ὥστε καὶ ἄνθρωποι εἰς τὰ ζῶα καθάλα περιπατοῦντες ἐπάγωνσαν. Διὰ δὲ τὸν πολιτικὸν διηγοῦνται οἱ ἀπὸ πόλεως ἑλθόντες σημεῖα καὶ τέρατα ἕως τριάντα λὲν ἡμέραις ἡ πόλις ἀδιακόπως ἐχιωνίζετο. Ἡ ἀναμέσον Βλαχερνῶν καὶ ἀντίπερα θάλασσα ὅλη ἀπὸ τὴν μίαν ἀκρὴν ἕως τὴν ἄλλην ἐπάγωνσεν ἄνθρωποι ὡς εἰς γεφύρι ἐπάνω ἐπεριπάτησαν με ὅλον ὁποῦ ἔγινε βασιλικὴ προσταγὴ νὰ μὴ περνοῦν, καὶ ἐφώναζαν κήρυκες. Δέκα παράδες ἡ ὀκά τὰ κάρβουνα, καὶ ποῦ κάρβουνα ὡς πολύτιμο πετράδι, ὡς βουμπίνι ἐτιμήθη τὸ κάρβουνο. Ἠκολούθησε καὶ ἐκεῖ πείνα, ὀλίγων δὲ πεντῆς ἡμερῶν καὶ ἤλθαν πάλιν σιτάρια, καὶ ἀνοῖξαν τὰ ψωμάδικα εἰς τὴν πόλιν ὅλην ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ παζάρι δὲν ἔβλεπεσ ἄνθρωπον, τὰ ἐργαστήρια ἐσφαλίσθησαν ἠκροτηριάσθησαν ἄνθρωποι, ἐπάγωνσαν δηλαδὴ, καὶ ἔπεσαν δάκτυλοι χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ μύταις, καὶ ἀφτιά, πολλοὶ καὶ ἀπέθαναν τοιοῦτος λέγεται καὶ ὁ χειμῶν ὁ πολιτικός. Τὸν δὲ μπογδανοβλάχικον τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὸν μοσχόδικον; δὲν ἤλθε κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ, ὅτι ὁ φετεινὸς οὗτος χειμῶν κατὰ τὰ σημάδια ἐστάθη παγκόσμιος. Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος τῷ δὲ Θεῷ τοῦ καλοκαιρίου, καὶ τοῦ χειμῶνος ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν:—αψθ:—μαρτίου ιε. ¹

N. ΔΕΣΤΟΥΝΙΑΝΟΣ.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΖΑΡΟΝΟΣ.

Ἐκτῶν «ὀδοιπορικῶν ἐντυπώσεων» τοῦ Α. Δουμά.

Εὕρισκετο εἰς Νεάπολιν, καθ' ἣν καὶ ἐγὼ ἐποχῆν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἔνθα καὶ ἐγὼ ξενοδοχέω, Ἄγγλος τις ἐκ τῶν φλεγματικῶν, στρυφνὸν καὶ δεσποτικῶν ἐκείνων, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι τὰ χρέματα εἶναι τὸ ἐλαττήριον παντὸς ἐπὶ γῆς πράγματος καὶ φαντάζονται ὅτι διὰ τῶν χρημάτων δύνανται τὰ πάντα νὰ κατορθώσωσι, διότι τὰ χρέματα εἶναι δι' αὐτοὺς τὸ πεισιτικώτερον τῶν ἐπιχειρημάτων.

1. Τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐννοεῖται.

1. Ἡ τε σύνταξις καὶ ὀρθογραφία εἰσὶν οἷαι ἐν τῷ χειρογράφῳ.

Ὁ Ἄγγλος εἶχε κάμει τὸν ἐξῆς συλλογισμόν «Μὲ τὰ χρήματά μου θὰ λέγω ὅτι διανοοῦμαι, μὲ τὰ χρήματά μου θὰ ἀποκτῶ ὅτι ἐπιθυμῶ, μὲ τὰ χρήματά μου θ' ἀγοράζω ὅτι θέλω. Ἄν ἔχω χρήματα ὅπως ἀποκτήσω τὴν γῆν εἰς μετρίαν τιμὴν, ἐρχόμεθα ἔπειτα εἰς διαπραγματεύσεις καὶ περὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ οὐρανοῦ».

Καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου ὑπὸ τῆς γλυκείας ταύτης πλάνης βαυκαλιζόμενος. Ἦλθε δὲ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Νεάπολιν, ἅμα δὲ ἐλθὼν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν Πομπηίαν, ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁδηγὸς δὲν ἦτο πρόχειρος, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν ἐζήτησε, ἔλαβε τὸν πρῶτον τυχόντα Λαζαρόνον, ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὸν ὁδηγόν.

Τὴν προτεραίαν τῆς εἰς τὸν λιμένα τῆς Νεάπολεως ἀφίξεως του, ὁ Ἄγγλος ὑπέστη τὸ πρῶτον εἰς τὰς θελήσεις του τραῦμα. Τὸ ἀτμόπλοιοι ἠγκυροβόλησεν ἡμίσειαν μετὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν, ὥστε οἱ ἐπιβάται δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποβιβάσθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἄγγλος εἶχεν ὑποφέρει ναυτίας ἐπὶ ἐξ ὀλοκλήρους ἡμέρας, καθ' ἣς τὸ ἀτμόπλοιο διήνυσεν τὸ ἐκ Πόρτμουθ μέχρι Νεάπολεως διάστημα, ὁ καλὸς οὗτος Νησιώτης ἀνυπομόνως ἔφερε τὴν ἀδιαθεσίαν του ταύτην. Ὅθεν παραχρῆμα προσήνεγκεν εἰς τὸν λιμενάρχην ἑκατὸν γυνεᾶς ἵνα τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀποβιβάσθῃ ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ὑγειονομικαὶ διατάξεις ἦσαν σφάεσταται, ὁ λιμενάρχης τοῦ ἔστρεψε γελῶν τὰ νῶτα, καὶ ὁ Ἄγγλος κατεκλίθη τότε καθ' ὑπερβολὴν δυσαρεστημένος, στέλλων εἰς τὸν διάβολον, τὸν βασιλέα ὅστις ἐδίδε τοιαύτας διαταγὰς, καὶ τὴν κυβέρνησιν ἣτις εἶχε τὴν μικροπρέπειαν νὰ τὰς ἐκτελῇ.

Ἐνεκα τῆς λυμπατικῆς αὐτῶν κράσεως οἱ Ἄγγλοι εἰσὶ κατ' ἐξοχὴν μνησικακοὶ, διὸ καὶ ὁ Ἄγγλος μας ὑπέτρεφεν ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μίσος κατὰ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου· ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἄγγλοι δὲν ἔχουσι τὸ ἰδίωμα νὰ ὑποκρίνονται ὅτι σκέπτονται, δὲν ἔπαυεν, ἐν ᾧ διέτρεχε τὴν εἰς Πομπηίαν ἀγούσαν, νὰ λέγῃ τὰ ἐξ ἀμάξης κατὰ τῆς τυραννίης τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου, ἐν τῇ καθαρῶτερά Ἰταλικῇ γλώσσῃ.

Ὁ Λαζαρόνος δὲν ὁμιλεῖ τὴν Ἰταλικὴν ἀλλ' ὁ Λαζαρόνος ἐννοεῖ ὅλας τὰς γλώσσας. Ὁ Λαζαρόνος ἠννόει λοιπὸν κάλλιστα ὅτι ἔλεγεν ὁ Ἄγγλος, ὅστις ἐνεκεν ἴσως τὸν περὶ ἰσότητος ἀρχῶν του τὸν εἶχε θέσει ἐντὸς τῆς ἀμάξης. Ἡ μόνη κοινωνικὴ διάστασις ἣτις ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Λαζαρόνου καὶ τοῦ Ἄγγλου, ἦτο ὅτι ὁ μὲν Ἄγγλος προσχώρει πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ δὲ Λαζαρόνος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐνόσω εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς μεγάλης λεωφόρου, ὁ Λαζαρόνος ἤκουεν ἀπαθῶς τὰς ὕβρεις, ἃς ὁ Ἄγγλος εὐήρσαστετο νὰ ἀπευθίνη κατὰ τοῦ κυριάρχου του, διότι ὁ Λαζαρόνος δὲν ἔχει ἴδιον πολι-

τικὸν φρόνημα. Δύναται νὰ εἴπῃς ἐνώπιόν του ὅτι θέλεις περὶ τοῦ βασιλέως, βασιλίσσης ἢ τοῦ πρίγκηπος διαδόχου· ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐκφρασθῆς κατὰ τῆς Παναγίας, τοῦ Ἁγίου Ἰαννουαρίου ἢ τοῦ Βεζουβίου.

Ἐν τούτοις ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Τάφων, ὁ Λαζαρόνος βλέπων ὅτι ὁ Ἄγγλος ἐξηκολούθει τὸν μονόλογόν του, ἔθεσε τὸν λιχανὸν ἐπὶ τοῦ στόματος εἰς σημεῖον σιωπῆς· ἀλλ' εἶτε διότι ὁ Ἄγγλος δὲν ἐνόησε τὴν σπουδαιότητα τοῦ νεύματος, εἶτε διότι ἐθεώρησε κατώτερον τῆς ἀξιοπρεπειᾶς του νὰ ὑπακούσῃ, ἐξηκολούθησε τὰς λοιδορίας του κατὰ τοῦ περιλημένου Φερδινάνδου, ὡς νομίζω τὸν ἀποκαλοῦσιν.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Λαζαρόνος στηρίζων τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν του ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ δίφρου καὶ πηδῶν κάτω, συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ μὲ τὴν ἄδειάν σας ἐπιστρέφω εἰς Νεάπολιν.

— Διατί ἐπιστρέφει σὺ εἰς Νεάπολιν; εἶπεν ὁ Ἄγγλος.

— Διότι ἐγὼ δὲν θέλει νὰ κρεμασθῇ, ἀπήντησεν ὁ Λαζαρόνος, μεταχειριζόμενος ὅπως ἀποκριθῇ εἰς τὸν Ἄγγλον τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας, ὅν οὗτος ἐφαίνετο ἀγαπᾶν.

— Καὶ ποῖος τολμάει κρεμάσει ἐσένα; ἐπανέλαβεν ὁ Ἄγγλος.

— Ὁ Βασιλέας ἐμένα, ἀπήντησεν ὁ Λαζαρόνος.

— Καὶ διατί ὁ Βασιλέας κρεμάσει ἐσένα;

— Διότι ὕβρισε βασιλέα τοῦ λόγου σας.

— Ἄγγλος λέγει ὅτι θέλει, εἶναι ἐλεύθερος.

— Λαζαρόνος δὲν εἶναι.

— Ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχει εἰπεῖ τίποτε.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἔχει ἀκούσει ὅλα.

— Ποῖος θὰ εἴπῃ ὅτι σὺ ἔχει ἀκούσει ὅλα;

— Ἀπόμαχος;

— Ποῖος ἀπόμαχος;

— Ὁ Ἀπόμαχος ποῦ θὰ μᾶς συνοδεύσῃ νὰ ἐπισκεφθῶμεν Πομπηίαν.

— Ἐγὼ καθόλου δὲν θέλω ἀπόμαχο.

— Τότε τοῦ λόγου σας καθόλου δὲν ἔμπορεῖ νὰ παγαίνη εἰς Πομπηίαν.

— Ἐγὼ καθόλου δὲν ἔμπορεῖ νὰ παγαίνη εἰς Πομπηίαν χωρὶς ἀπόμαχο;

— Ὅχι.

— Ἐγὼ πληρώνει;

— Ὅχι.

— Ἐγὼ πληρώνει τὸ διπλοῦν, τὸ τριπλοῦν, τὸ τετραπλοῦν.

— Ὅχι ὅχι ὅχι.

— Ὡ! Ὡ! ἐφώνησεν ὁ Ἄγγλος.

Καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις βαθεῖας.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν Λαζαρόνον ἐπεδόθη εἰς δοκιμὰς, ἂν ἠδύνατο νὰ ὑπερπηθῆσῃ τὴν σκιάν του.

— Ἐγὼ θέλει νὰ πάρῃ τὸν ἀπόμαχο, εἶπεν ὁ Ἄγγλος μετὰ τινος στιγμᾶς.

— Τότε ἂς πάρωμε τὸν ἀπόμαχο, ἀπεκρίθη ὁ Λαζαρόνος.

— Ἐγὼ δὲ θέλει ὁμοῦς νὰ σιωπήσῃ ἢ γλώσσα ἐμένα;

— Τότες ἐγὼ λέγει ἀντίο, τοῦ λόγου σας.

— Ἐγὼ θέλει νὰ μένης.

— Τότες ἄφασέ με νὰ δώσω μίαν συμβουλήν ἐσᾶς.

— Δόσε συμβουλήν ἐμένα.

— Ἐπειδὴ τοῦ λόγου σας δὲ θέλει νὰ σιωπήσῃ τὴν γλώσσα πάρετε τοῦλάχιστον ἓνα ἀπόμαχο κουφό.

— Ὡ! Ὡ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἄγγλος, ἐκτεθαμβωμένος διὰ τὴν συμβουλήν, ἐγὼ θέλει ἀμέσως νὰ πάρῃ ἓνα ἀπόμαχο κουφό.

Ὁ Λαζαρόνος ἔδραμεν εὐθὺς εἰς τὸ φυλακεῖον καὶ ἐξέλεξεν ἀπόμαχον τινὰ κουφὸν ὡς ζύλον.

Ἐρχισαν τὴν συνήθη τῶν ἀρχαιοτήτων ἐπίσκεψιν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ Ἄγγλος ἐξηκολούθει νὰ ἀνακουφίζῃ τὴν καρδίαν του ὡς πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα Φερδινάνδον τὸν Α'. χωρὶς ὁ ἀπόμαχος νὰ τὸν ἀκούῃ, καὶ χωρὶς ὁ Λαζαρόνος νὰ φαίνεται ὅτι προσέχει· ἐπεσκεψήθησαν δὲ οὕτω τὴν οἰκίαν τοῦ Διομήδους, τὴν ὁδὸν τῶν Τάφων, τὴν ἔπαυλιν τοῦ Κικέρωνος, τὴν οἰκίαν τοῦ ποιητοῦ. Ἐν τινι δὲ αὐτῆς κοιτῶνι ὑπῆρχε τοιχογραφία τις λίαν ἀνακρεοντικὴ, ἣτις ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἄγγλου, ὅστις χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν οὐδενὸς ἐκάθησεν ἐπὶ χαλκίνης ἔδρας, ἐξήγαγε τὸ λεύκωμα του, καὶ ἤρχισε νὰ ἰχνογραφή.

Εἰς τὴν πρώτην ἦν ἐχάραξε γραμμὴν, ὅτε ἀπόμαχος καὶ ὁ Λαζαρόνος ἐπλησίασαν πρὸς αὐτόν· ὁ Λαζαρόνος ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ ἀπόμαχος τῷ ἐνευσεν ὅτι θὰ ἐλάμβανεν αὐτὸς τὸν λόγον.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ ἀπόμαχος, τὸ ἀπεικόμισμα τῶν τοιχογραφιῶν δὲν ἐπιτρέπεται.

— Ὡ, εἶπεν ὁ Ἄγγλος ἐγὼ θέλει νὰ ἀντιγράψῃ αὐτὴν τὴν εἰκόνα.

— Εἶναι ἀπηγορευμένον.

— Ἐγὼ πληρώνει.

— Εἶναι ἀπηγορευμένον καὶ ἂν πληρώσῃ κανεὶς.

— Ὡ ἐγὼ πληρώνει τὸ διπλοῦν, τὸ τριπλοῦν, τὸ τετραπλοῦν.

— Καὶ ἐγὼ Σᾶς λέγω ὅτι εἶναι ἀπηγορευμένον, ἀπηγορευμένον, ἀπηγορευμένον, καταλαμβάνετε.

— Ἐγὼ θέλει χωρὶς ἄλλο νὰ ζωγραφίσῃ αὐτὴν τὴν μικρὰν ἀνοησίαν διὰ νὰ κάμῃ γελᾶση μιλαῖδου.

— Τότες ἀπόμαχος βάλλει ἐσᾶς φυλακὴν.

— Ἄγγλος ἐλεύθερος νὰ ζωγραφίσῃ ὅτι θέλει.

Καὶ ὁ Ἄγγλος ἤρξατο ἐκ νέου ἰχνογραφῶν. Ὁ ἀπόμαχος ἐπλησίασε μὲ ὕψος ἀπειλητικόν.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Λαζαρόνος.

— Τί θέλει σὺ; λέγε.

— Θέλετε ἀπολύτως νὰ ζωγραφίσῃτε αὐτὴν τὴν τοιχογραφίαν;

— Τὸ θέλω.

— Καὶ ἄλλας ἀκόμη;

— Ναί, καὶ ἄλλας ἀκόμη, ἐγὼ θέλει νὰ ζωγραφίσῃ ὅλας.

— Τότε, εἶπεν ὁ Λαζαρόνος, ἀφήσατε νὰ δώσω μίαν συμβουλήν εἰς τὴν ἐξοχώτητά σας· πάρετε ἓνα ἀπόμαχο τυφλόν.

Ὡ ὦ, ἐφώνησεν ὁ Ἄγγλος, θαυμάσας διὰ τὴν δευτέραν συμβουλήν ἐτι πλειότερον ἢ διὰ τὴν πρώτην, ἐγὼ θέλει ἀμέσως ἀπόμαχο τυφλόν.

— Τότε ἂς ἐξέλθωμεν, θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω ἀπόμαχο τυφλόν, καὶ σεῖς ἀποπέμψατε τὸν κουφό, πληρώνοντες αὐτὸν ἐννευσεται.

— Ἐγὼ θὰ πληρώσῃ τὸν κουφό ἀπόμαχο.

Ἐπεταὶ τὸ τέλος. Α.

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ.

Ὁ ἀκάθιστος ὕμνος συνετέθη ὁπόταν οἱ Ἄβαρες ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείου ἐπολιόρκουν τὸ Βυζάντιον. Ὁ λαὸς μετὰ τοῦ πατριάρχου Σεργίου ἀκολουθομένου ὑφ' ὅλου τοῦ κλήρου ἐποίησε λιτανεῖαν ψάλλον τὸν ἀκάθιστον ὕμνον, πράγματι δὲ οἱ Ἄβαρες κατεστράφησαν καὶ ἡ πολιορκία ἐλύθη (626). Διαφωνοῦν ὑπάρχουσι περὶ τοῦ ποιήσαντος τὸν ὕμνον· τὸ βέβαιον εἶναι, καθὰ μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ὑπὸ τῶν κριτικῶν, ὅτι ποιητὴς αὐτοῦ εἶναι Γεώργιος ὁ Πισίδης ἀκμάσας κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ γράψας καὶ ἕτερα ποιήματα τῆς αὐτῆς ὕλης. Οἱ στίχοι τοῦ ἀριστουργήματος τούτου εἶναι τρίμετροι ἰαμβικοὶ, ἕκαστος δὲ ὕμνος σύγκειται ἐκ δεκατριῶν τοισούτων, ὧν οἱ δύο πρῶτοι εἶναι δεκασύλλαβοι, οἱ δεύτεροι δεκατρισύλλαβοι, οἱ τρίτοι δεκαεξασύλλαβοι, οἱ τέταρτοι δεκατετρασύλλαβοι, οἱ πέμπτοι καὶ οἱ ἕκτοι ἐνδεκασύλλαβοι ὁ δὲ τελευταῖος δεκασύλλαβος.

Ὁλος ὁ ὕμνος σύγκειται ἐκ δώδεκα Οἰκῶν ἕκαστος δὲ στίχος ἀρχεται ἐκ τῆς λέξεως *χαῖρε* ἣτις ἐν ὅλῳ τῷ ὕμνῳ ἐπαναλαμβάνεται 132 φορές. Ὑπὸ καλλιλογικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενος ὁ ὕμνος εἶναι ἀριστούργημα· τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν, ἡ ἐκφραστικότης τῶν ἐννοιῶν, ὁ συνειρμὸς τῶν λέξεων, ἡ καταλληλία τῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων, τὰ διάφορα ἀνθηρὰ σχήματα, αἱ τοσαῦται ἀντιθέσεις, αἱ φράσεις καὶ ὁ κύκλος τῶν περιόδων εἰσὶ τὰ ἀριστα χαρακτηριστικὰ τοῦ ὕμνου, ὃν δικαίως ἤθελεν ὀνομάσει τις ἀριστούργημα τῆς βυζαντινῆς ποιήσεως. Τὰ ἀξιόλογα ἐπιθέτα, δι' ὧν ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ πλέξῃ τὸν στέφανον τῆς θεομήτορος περιέχουσιν ἐννοίας τοσοῦτον ἐκφραστικὰς, ὥστε οὐδεὶς ὁ μὴ συγκινοῦμενος ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ λιθὴν καρδίαν θέλει καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς συγκινήσεως.

ὅταν ἀκούσῃ τοῦ ἱερέως ἀναφωνούντος «Ὁ Πανύμνητε Μητὴρ ἢ τεκοῦσα τῶν πάντων ἁγίων ἀγώτατον λόγον.»

Τὸ ὄνομα ἀκάθιστος ἐδόθη τῷ ὕμνῳ διότι ὀνόματι ἐψάλλετο ἅπαντες οἱ ἐν τῷ ναῷ ἴσταντο ὀρθοί. Ὄνομάζεται κοινῶς «Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου.»

ΠΑΡΕΡΓΑ.

Ζωγράφος τις ἐκέκτητο μυστικὸν δι' οὗ ἠδύνατο νὰ κατασκευάζῃ χρώματα εἰς τὰ ὅποια οὐδεὶς ἄλλος ἐπετύγχανε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἶπε τὸ μυστικὸν τοῦτο πρὸς τινὰ φίλον του ὃν θερμῶς ἠγάπα. Ὁ φίλος αὐτὸς εἶχε στενὸν φίλον πρὸς τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ εἴπῃ τὸ μυστικὸν καὶ ἐζήτησε τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν τοῦ ζωγράφου. «Καλὰ, ἀπήντησεν οὗτος, λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας τεμάχιον κυμωλίας, ἃς ἴδωμεν, ὅμως, πρῶτον πόσοι τὸ γνωρίζουν καὶ πόσοι θὰ τὸ γνωρίζουν ἐὰν τὸ εἴπῃς καὶ εἰς τὸν φίλον σου. Ἐν πρώτοις, τὸ γνωρίζω ἐγὼ, εἰς δευτέρου, καὶ ἐσχημάτισεν ἐπὶ τινος πίνακος τὸν ἀριθμὸν 1, δεύτερον τὸ γνωρίζεις σὺ, δύο δηλαδὴ, καὶ ἐσχημάτισεν ἐπὶ τοῦ πίνακος ἐν δεύτερον 1 εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν μὲ τὸ πρῶτον τῶρα, ἐὰν τὸ μάθῃ καὶ ὁ φίλος σου, (καὶ ταῦτα λέγων ἔγραψεν καὶ τρίτον 1 παρὰ τὰ δύο πρῶτα, εἰς τρίτον ὥστε ἐπὶ τοῦ πίνακος ἐφαίνοντο οὕτω 111,) ἐὰν τὸ μάθῃ καὶ ὁ φίλος σου αὐτὸς, πόσοι θὰ τὸ γνωρίζουν;» — «Τρεῖς ἐννοεῖται» ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ ἄλλος. «Ἀπατάσαι, τῷ εἶπεν ὁ ζωγράφος, δὲν θὰ τὸ γνωρίζουν τρεῖς, ἀλλ' ἑκατὸν ἑνδεκά.»

Ἐκδότης περιοδικοῦ τινος ἐν Ἀμερικῇ, ὅστις εἶναι λίαν φαλακρὸς, προσφέρει ἀμοιβὴν χιλίων δολαρίων εἰς τὸν πέμψοντα αὐτῷ, πρὸς καταχώρησιν ἐν τῷ περιοδικῷ του, διήγημα τοσοῦτον τραγικὸν, ὥστε νὰ κάμῃ ν' ἀνορθωθῶσιν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του.

Ἐκδότης ἐπαρχιακῆς τινος ἐφημερίδος ἐν Ἀμερικῇ ἀπηύθυνεν ἐσχάτως τὴν ἀκόλουθον λίαν συγκινητικὴν ἐκκλήσιν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του: — «Ἐὰν γνωρίζετε τι ἄξιον νὰ τὸ γνωρίζωμεν, καὶ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, καὶ τὸ ὅποιον γνωρίζετε ὅτι δὲν τὸ γνωρίζωμεν, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ γνωρίζετε ὅτι θὰ σὰς γνωρίζωμεν χάριν ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς κάμῃτε νὰ τὸ γνωρίζωμεν.

Π. Κ.

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΛΗΘΕΙΑΙ.

Τὸ σπεύδειν ἐστὶ δαιμονικόν, τὸ ἀναμένειν ἀνθρώπινον.

Ἐν Ἰνδίαῖς ὁ πλοῦτος, ἐν Εὐρώπῃ ἡ βιομηχανία καὶ παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς ἡ μεγαλοπρέπεια.

Οὐδεὶς στεναγμὸς πίπτει εἰς τὴν γῆν. Διὰ τὸ τυφλὸν πτηνὸν ὁ Θεὸς κατασκευάζει φωλεάν.

Εἰς ἕκαστον δάκρυ ἀνταποκρίνεται ἐν μείδιμα.

Ὅπου ὑπάρχει ψυχὴ ὑπάρχει καὶ ἐλπίς.

Ὅπου ὑπάρχει τάξις ἐκεῖ καὶ εὐχὴ.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι προσευχὴ σιωπηλή.

Ἡ καρδία ὁμοιάζει πρὸς παιδίον, ἀγαπᾷ ὅ,τι βλέπει.

Ἀνθρώπος ἄνευ κρίσεως πλοῦτον ἄνευ ἀγκύρας.

Εἶναι ὠραῖον ὅ,τι εὐχαριστεῖ τὴν καρδίαν.

Οὐδὲν ῥόδον ἄνευ ἀκάνθης, οὔτε ἠδονὴ ἄνευ θλίψεως.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Ὁ τεχνητὸς χρωματισμὸς τῶν ἀνθέων.

Ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς κ. Α. Γαββᾶς ἐποίησεν ἐσχάτως λίαν παρέρργα πειράματα ὅπως μεταβάλλῃ τεχνητῶς τὸν φυσικὸν χρωματισμὸν τῶν ἀνθέων. Ὅταν ἐκθέσῃ τις ἄνθη χρώματος ἰώδους εἰς τὸν καπνὸν τὸν ἐξερχόμενον ἐκ καιομένης ἀμμωνίας, βλέπει τις τὰ ἄνθη ταῦτα ἀλλάσσοντα χρώμα λαμβάνοντα πρασίνην τινὰ βαφὴν, τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀνοικτὴν ὅσῳ ζωηρότερον ἦτο τὸ ἀρχικὸν χρώμα. Ὁ κ. Γαββᾶς παρατηρήσας ὅτι ἦτο ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ χρώματος ἐκ τῶν ἀμμωνιακῶν ἀτμῶν τοὺς ὁποίους περιλαμβάνει ὁ καπνὸς ἕκαμε διάφορα πειράματα ὅπως παρατηρήσῃ τὰς μεταβολὰς τὰς ὁποίας ἡ ἀμμωνία ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ χρώματος διαφόρων ἀνθέων.

Τὸ πείραμα του εἶναι ἀπλούστατον. Εἰς τι δοχεῖον χύνει μικρὰν ποσότητα ἀναλύσεως ἀμμωνίας· θέτει κατόπιν ἐν τῷ δοχείῳ χράννην ἀνατετραμμένην, ἐν τῷ σωλῆνι τῆς ὁποίας θέτει τὰ ἄνθη. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου βλέπει τις τὰ κυανὰ, ἰώδη πορφύρα ἄνθη γινόμενα πράσινα· τὰ καρυόφυλλα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις γίνονται μαῦρα, τὰ λευκὰ κίτρινα κτλ. Τὰ πολύχροα καὶ ποικιλόχροα ἄνθη ὑφίστανται μοναδικὰς μεταβολὰς· τούτων αἱ ἐρυθραὶ γραμμαὶ πρασινίζουσιν, αἱ δὲ λευκαὶ κιντρινίζουσιν.

Ὅταν τὰ ἄνθη ὑποστῶσι τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ χρώματος ἐὰν βυθισθῶσι ἐντὸς καθαροῦ ὕδατος διατηροῦσι τὸν νέον χρωματισμὸν τῶν ἐπὶ πολλὰς ὥρας, μεθ' ὃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον λαμβάνουσι τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν χροιάν. Ὁ καθηγητὴς Γαββᾶς παρατήρησε προσέτι ὅτι ἄνθη φυσικῶς ἄσπασμα ἀποκτῶσι λίαν εὐαρεστον ἀρωματώδη ὁσμὴν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀμμωνίας.

Περὶ τοῦ ὕδατος ἐν Λονδίῳ.

Ἐσχάτως ὁ Ἱατρὸς κ. Tidy ὑπέβαλλε τοῖς ὑγειονόμοις Ἱατροῖς ἐκθεσιν περὶ τοῦ ποσοῦ καὶ ποιῶν τοῦ ὕδατος, τοῦ χωρηγούμενου τοῖς κατοικοῖς τοῦ Λονδίνου· ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου εἶναι σήμερον 1879, 3,620,868. Τὸ καθ' ἡμέραν καταναλισκόμενον ὕδωρ εἶναι γαλλόνια 130,000, 000 ὥστε ἕκαστος κάτοικος καταναλίσκει τὴν ἡμέραν γαλλόνια 36. Ἐκ τοῦ ποσοῦ, τὸ ἡμισυ ἦτοι 65,000,000 ἀντλείται ἐκ τοῦ ποταμοῦ Thames 57,000,000 ἀπὸ δύο ἄλλου ποταμούς· τὰ ἐπίλοιπα 8,000,000 ἀπὸ φρέατα βαθύτατα. Αἱ οἰκίαι εἰς τὰς ὁποίας παρεχομένη ὕδωρ τῷ 1878, ὑπερέβησαν τὰς τῶν 1877 κατὰ 15.837, ὥστε ἡ πόλις αὕτη ἡ ἀληθῶς μεγαλόπολις χρήζει καθ' ἑκάστην νέαν ποσότητα ὕδατος. Μυθώδης εἶναι ἡ ἐν Λονδίῳ κατανάλωσις ὕδατος. Ἐν γένει τὰ πόσιμα ταῦτα ὕδατα, ἐξετασθέντα καὶ ἀναλυθέντα, εὐρέθησαν διαφανῆ, καθαρὰ, καὶ ὑγιέστατα. Τὰ ὕδατα ταῦτα, ληφθέντα ἐκ τῶν παρακαταθηκῶν πασῶν τῶν ἐταιριῶν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐταίρων ἐξετάσθησαν. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἱατροῦ Tidy, καὶ τῶν ὑγειονόμων Ἱατρῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου δεῖν νὰ εὐχαριστῶνται μὲ τὴν ποιότητα τοῦ ὕδατος.

Τεχνητὰ ὠά.

Ἐφημερίς τις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀναφέρει ὅτι ἐν τῷ Ἀγ. Φραγκίσκῳ ἐγκατέστη νέα βιομηχανία ἡ τῆς κατασκευῆς ὠῶν. Τὸ λεύκωμα κατασκευάζεται ἐκ μίγματος θείου ἀνθρακος καὶ πημελῆς λαμβανομένης ἐκ τῶν σφαγείων καὶ ἀναμιγνυομένης μετὰ γλοιώδους κόχλας. Ὁ κρόκος κατασκευάζεται ἐξ αἵματος, φωσφορικῆς τιτάνου μαγνησίας καὶ ὀξέων τινῶν, τὸ σύνολον δὲ χρωματίζεται. Καὶ τὸ κέλυφος τέλος ἐκ μίγματος σιδήρου, ἀνθρακικῆς τιτάνου καὶ ὀξειδίου τοῦ σιδήρου, εἴτε χυνομένων ἐντὸς τύπου εἴτε φουσημένων ἐν ἀναλόγῳ ποσότητι διὰ φουσητήρος ὡς τὰ τῆς βελουργίας προΐοντα. Ἀποξηρανθέντος τοῦ κελύφους ῥίπτεται διὰ τῆς μενούσης ὀπῆς τὸ λεύκωμα καὶ ἡ κρόκη καὶ κλείεται ἡ ὀπὴ διὰ λιθοκόλλας. Ἡ αὕτη ἐφημερίς βεβαιῶσιν ὅτι μέγα ποσὸν τῶν ὠῶν ἐξήχθη διὰ τὴν Ἀνατολήν.

Κανόνες περὶ τῆς κομμώσεως παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις.

Ἐπιμελημένη κόμμωσις, καθαριότης καὶ τάξις, συσταίνονται εἰς πάντα μουσουλμάνον. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ Προφήτου.

Ἐκαστον γαλλόνιον εἶναι χωρητικότητος ὀκτὸς 2 1/2.

Ὁ Θεὸς δὲν βλέπει μ' εὐνοϊκὸν ὄμμα τὸν ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν του ἀτημελῶς ἐμφανιζόμενον.

Οὕτως ὁ προφήτης τοῦ Ἰσλαμισμοῦ ἠσχυρολεῖτο περὶ τὴν κόμμωσίν του καὶ συνήθως ἐν ταῖς ὁδοῖς πορείαις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ μικρὸν καθρέπτην, κτένιον, ψαλίδιον, ἀρωματικὸν ἔλαιον καὶ ψιμμύθιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἱ γυναῖκες, ὑποχρεοῦνται νὰ διατηρῶσι τὴν καλλονὴν τῶν, καὶ νὰ καταβάλωσι πᾶσαν προσπάθειαν ἵν' ἀρέσκωσι τοῖς συζύγοις αὐτῶν. Πρὸς καλλωπισμὸν μεταχειρίζονται.

- 1—Βεσμὲ, χρώμα πρὸς μελάνωσιν τῶν ὀφθῶν.
- 2—Σουρμὲ, ὅμοιον χρώμα διὰ τοὺς ὀφθαλμούς.
- 3—Σιφιὸ ἀπ, ψιμμύθιον λευκόν.
- 4—Γκαζέ, ψιμμύθιον ἐρυθροῦν.
- 5—Κιρνά, χρώμα πρὸς χρωματισμὸν τῶν ποδῶν, τῶν χειρῶν καὶ τῆς κόμης.
- 6—Τζεγκά, βοστρύχους ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ
- 7—Χά.λ, ἐλαίας τεχνητὰς ἐπὶ τοῦ σώματος.

Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος.

Οἱ Τεύτονες, ἀρχαῖον ἔθνος, κατοικοῦν τὰ βόρεια μέρη τῆς Γερμανίας, ἐσυνειθίζον νὰ πίνωσιν ὑδρομέλι (τὸ τουρκιστὶ *σερμπέτ*) διὰ τρίακοντα ἡμέρας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων τῶν ἐκ τούτου δὲ τοῦ ἔθους ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῶν ἡ συνήθεια νὰ ἀποκαλῶμεν τὸν πρῶτον μῆνα τῶν γάμων *μῆνα τοῦ μέλιτος*. Ἀττίλας, ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας, τοσοῦτον ἐκ τούτου τοῦ ὑδρομέλιτος ἐπὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν γάμων αὐτοῦ, ὥστε λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὑπὸ ἀσφυξίας.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Αἱ κινήσεις τοῦ σώματος ἡμῶν ἐν καταλλήλῳ μέσῳ καὶ σκοπίμῳ τελούμεναι ἀποτελοῦσιν ἕνα τῶν ἐξοχωτάτων παραγόντων τῆς υγιεινῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καίτοι ἀνομολογοῦμεν πάντες τὴν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ σώματος ἡμῶν προσγινομένην ὠφέλειαν, δὲν δυνάμεθα ὅμως ἐξ ἄλλου νὰ ὑποβλάψωμεθα ἐπίσης εἰς τὰ δυσεκτέλεστα καὶ κοπιώδη εἶδη τῆς ἐφηρμοσμένης σωματικῆς ἀσκήσεως ἅτε ταύτης ἐπιβλαβῶς ἐπιδρώσης παρὰ τισὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ φύσις ἐν τῷ πλούτῳ τῶν δώρων αὐτῆς ἄφθονα ἐπιδαψιλεύει εἰς ἡμᾶς τὰ μέσα ἐκεῖνα δι' ὧν δυνάμεθα τὸ χρυσοῦν τοῦτο τῆς ζωῆς δένδρον θαλερὸν νὰ τηρῶμεν πάντοτε. — Ἐκ τῶν μικρῶν καὶ ὀλιγῶν ἀνεπαρκῶν κατὰ τὸ φαινόμενον θεωρουμένων σωματικῶν ἀσκήσεων δὲν παρέρχεται χρόνος πολὺς καὶ καρπούμεθα μεγάλης υγιεινῆς ἀξίας ἀπογεννήματα. Διὰ τοῦτο νὰ μὴ συνειθίσωμεν κατὰ τὴν ἐαρινὴν μάλιστα ταύτην ἐποχὴν καθ' ἡν νέα ζωτικὰ στοιχεῖα προσκτᾶται πᾶσα ζωή,

ἐγειρόμενοι ἐνωρίς ὀλίγον, νὰ τρεπώμεθα ἔστω καὶ ἐπὶ τὴν ἐγγυτέραν ἀπὸ τῆς διαμονῆς ἡμῶν ἐξοχήν; Ἀρκεῖ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἡμίωρος περίπατος ἀνέτως τελούμενος ἐν ἀτμοσφαίρᾳ διαυγείᾳ καὶ μήπω ὡς ἡ τῶν κατοικουμένων μερῶν διεσθαρμένη, ἀρκοῦσιν αἱ λεπταὶ ἐκεῖναι ἐντυπώσεις ὑπὸ τῶν ὀπιοίων τοσοῦτον ἡδονικῶς θωπεύονται τὰ αἰσθητήρια ἡμῶν καὶ τὰς ὁποίας οἱ ποιηταὶ μόνον γνωρίζουσιν ἐπιτυχῶς νὰ περιγράψωσιν, ἀρκοῦσι μόνον ταῦτα, ἔστω καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅπως παρασχῶσιν εἰς ἡμᾶς ὅ,τι μεταξὺ τοῦ πλήθους δὲν δύναμεθα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ν' ἀπολαύσωμεν. * *

— Πρῶτος ὁ Χαλκοκονδύλης, ἐπειδὴ ἡ τυπογραφία ἦν ἤδη γνωστὴ, ἐξέδωκε ἐν Φλωρεντίᾳ περὶ τὸ 1488, εἰς δύο τόμους τὸν Ὀμηρον κατὰ τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ Εὐσταθίου ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπεξεργασθὲν καίμενον ἢ ἐκδοσὶς αὐτῆ θεωρεῖται ἐκ τῶν ἀρίστων, ἀλλὰ τὰ ἀντίτυπά της εἰσι τόσον σπάνια, ὥστε πρὸ εἰκοσι πέντε περίπου ἐτῶν ἐν τοιοῦτον ἐπωλήθη 3,604 φράγκα.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ὁ ἐν Ἀθήναις κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς, ἐκδότης τοῦ βιβλιογραφικοῦ *Δελτίου*, ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσὶν « Γενικῆς ἐπιθεωρήσεως τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ἣτοι κατάλογον τῶν ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1879 ἐκδοθέντων ὑφ' Ἑλλήνων συγγραμμάτων. »

— Ἐξ ἑκατομ. δραχμᾶς εἰσέπραξε ἡ μονὴ τῆς Εὐαγγελιστρίας κατὰ τὴν « Φωνὴν τῆς Τήνου », ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι τῆς σήμερον.

— Ὁ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆς ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ἐν Πετρούπολει Ῥωσικῆς Ἀκαδημίας μέλος αὐτῆς ἀντεπιστέλλον.

— Ὁ « Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος » ἐν τινι τελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδριάσει ἀνηγόρευσε τὴν Α. Ε. τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης Σαῖτ πασσᾶν, ἐπίτιμον αὐτοῦ μέλος.

— Ἐν Λονδίνῳ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Κ. Ι. Θόμσον δίτομος περιγραφή τῆς Κύπρου μετὰ 60 λαμπροτάτων φωτογραφιῶν.

— Ἐν Αὐστρίᾳ, κατὰ τὰ ἐν Βιέννῃ ἐκδιδόμενα « Ἀρχεῖα τοῦ πολέμου », συνήφθησαν ἐντὸς 375 ἐτῶν 6,839 μάχαι καὶ ἀψιμαχίαι· ὑπέστησαν δὲ οἱ Αὐστριακοὶ ἀπώλειαν 361 στρατηγῶν, 17,096 ἀξιοματικῶν καὶ 1,068,571 στρατιωτῶν. Ἀπώλεσαν 1085 κανόνια, 869 σημαίας, 129,227 ἵππους καὶ 3,970 ἀμάξιας.

— Ἡ σύστασις ἀγγλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ἐν Ἀθήναις ἀπερασίθη ὀριστικῶς. Διευθυντῆς αὐτῆς λέγεται ὅτι διωρίσθη ὁ Ἄγγλος ἐλληνογνώστης Jebb.

— Ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως στατιστικὴ τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Ῥωσικὴν αὐτοκρατορίαν ἐκτραγεῖσθαι πυρκαϊῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος, ὑπολογίζονται δὲ εἰς 33,329, αἱ ἐξ αὐτῶν δὲ ζημία εἰς 63 ἑκατ. ρουβλίων. Ἐκ τῶν πυρκαϊῶν τούτων αἱ 5,283 ἐξερράγησαν ἐκ κακοβουλίας.

— Πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς τὸ ζωολογικὸν μουσεῖον τῆς ἐν Πετρούπολει Ἀκαδημίας ὑπεβλήθη ὠν μέγιστον εὐρεθὲν παρὰ τῆ Χερσῶνι ἐν τῇ κοίτῃ ἀποξηρανθέντος τινὸς βυακίου. Τὸ ὠν τοῦτο εἶνε χρώματος ὑποκιτρίνου καὶ ἴσον τὸν ὄγκον πρὸς τεσσαράκοντα ὠά ὄρνιθος. Ὁ κτηματίας Δοβροβόλσκιη ὁ εὐρετῆς τοῦ ὠοῦ ἀπῆτει παρὰ τῆς Ἀκαδημίας 1000 ρουβλίου, ἀλλ' αὐτὴ ὅμως δὲν τὰ ἔδωκε. Κατ' αὐτὰς ἐπωλήθη εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ λαλουμένων γλωσσῶν ἀναβαίνει εἰς 3,064, πρεσβεύουσι δὲ οἱ κάτοικοι τῆς σφαίρας 1000 διαφόρους θρησκείας.

— Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐν Λειψίᾳ βιβλιοπωλικῆς ἐταιρίας ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῇ ὅλῃ Γερμανίᾳ 13,912 συγγράμματα ἐν πρώτῃ ἢ δευτέρᾳ ἐκδόσει. Ἐκ τούτων τὰ μὲν παιδαγωγικὰ συμποσοῦνται εἰς 4,775· τὰ νομικὰ, πολιτικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ εἰς 1319· τὰ θεολογικὰ εἰς 1246· τὰ τῶν καλῶν τεχνῶν εἰς 1181· τὰ χημικὰ καὶ φαρμακευτικὰ εἰς 793· τὰ ἱατρικὰ καὶ κτηνιατρικὰ εἰς 793· τὰ δημοτικὰ καὶ τὰ καλενδάρια εἰς 715· τὰ ἱστορικὰ καὶ βιογραφικὰ εἰς 699· τὰ τῶν τεχνῶν εἰς 571· τὰ ἐμπορικὰ καὶ βιομηχανικὰ εἰς 577· τὰ τῶν κλασικῶν καὶ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν εἰς 500· τὰ φιλοσοφικὰ εἰς 164.

— Πανηγυρικωτάτη ἀγγέλλεται ἐφέτος ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς ΚΕ'. Μαρτίου ἐν Ἀθήναις Ὁ Παρνασσὸς τελεεῖ τὴν ἑορτὴν ἐν τῷ εὐρεῖ αὐτοῦ καταστήματι, κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην γενήσεται ἐν αὐτῷ ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τῶν Συλλόγων.

— Ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου διὰ τὸ συνέδριον τῶν Συλλόγων ἐν Ἀθήναις ἐξελέγει ὁ κ. Η. Βασιιάδης.

— Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας ἐξακολουθοῦσι μετὰ δραστηριότητος, προσεχῶς δὲ ἄρχονται τοιαῦται καὶ ἐν Ἐλευσίνῃ Ὁ κ. Σλήμαν ἀνεχώρησεν εἰς Τροίαν πρὸς ἐπανάληψιν τῶν αὐτόσε ἀνασκαφῶν του.

— Ἀπὸ τῆς 15 προσεχῶς ἀπριλίου ἄρχεται ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐκδόσεως τοῦ « Βρετανικοῦ Ἀστέρου » ὑπὸ τοῦ Κ. Ξένου ἄνευ εἰκόνων.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

9. *Χλωρίς*. Ἐκδίδεται κατὰ μῆνα. Τόμος Α'. Ἔτος Α'. Τεύχος Γ'. Μὴν Μάρτιος 1879. Ἐν Κων/πόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Κορομηλά.

1879, 4ον, σ. 49—72. *Περιεχόμενα*: Ὁ Κ. Ἰούλιος Γρεβύ.—Περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ.—Ἑλληνικὸς Μεσαίων ὑπὸ Ἐλευθερίου Θωμᾶ (συν. καὶ τέλος).—Ἱστορία τῶν χειροκτιῶν.—Περὶ καμφοράς ὑπὸ Γεωργίου Ἀριστάρχου.—Ἐρρίκος Σλήμαν.—Οἱ Κοῦρδοι.—Ἡ θαλαμηπόλος τῆς θείας μου, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ Π. Καθάφη. (συν. καὶ τέλος).—Ὁ χριστιανισμὸς τῶν 1779, ὑπὸ Ν. Δεστουναίου. Ὁ Ἄγγλος καὶ ὁ Λαζαρόνος.—Ὁ ἀκάθιστος ὕμνος.—Πάρρηγα.—Τουρκικαὶ ἀλήθειαι.—Σύμμικτα.—Υγεινή.—Φύρδην Μίγδην.

10. Ὁ Κ. Βάδδινγκων καὶ ὁ ἐν Γαλλίᾳ φιλοελληνισμὸς ὑπὸ Ἐλευθερίου Θωμᾶ. [Βιβλιοθήκη τῆς « Χλωρίδος »]. Ἐν Κων/πόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Κορομηλά, 1879, 8ον σ. 16. Τιμᾶται τριῶν μονογράφων χαρτονομισμάτων.

11. *Παρνασσός*. Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα. [Φιλολογικὸς Σύλλογος « Παρνασσός »]. Ἐν Ἀθήναις. Τεύχος Ἰανουαρίου 1879. *Περιεχόμενα*: Νεοκλέους Καζάζη, Σκέψεις περὶ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μακιαβέλλη.—Εὐστρατίου Α. Κεχαγιᾶ, Παιδαγωγικὰ μελέται, Περὶ τῶν δύο παιδαγωγικῶν συστημάτων τοῦ τε Ἐμπειρικοῦ καὶ τοῦ Ψυχολογικοῦ.—Κ. Α. Παλαιολόγου, Ἡμερολόγιον αὐτόγραφον τοῦ Ῥώσου ναυάρχου Γρέυγ κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατείαν τῶν Ῥώσων τῷ 1769.—Κ. Σ. Κόντου, Ποικίλα Φιλολογικὰ § 28. Βιβλίον ἀντὶ τοῦ ἀντίγραφον.—Ι. Δ. Μαρινάκη, Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ τὸ συνέδριον τῶν ζώων.—Κ. Α. Π. Καταδιωγμὸς τῆς μακρᾶς κόμης ἐν Ῥωσίᾳ.—Ἐδμόνδου Ἀμποῦ, Ὁ Ἀποζηρημένους συνταγματάρχης.—Σπ. Α. Λάμπρου, Ἡ παράδοσις τῶν Ἰωαννίνων.—Ἀρχαιολογικὰ. Ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία.—Γαλλικὴ Σχολή.—Γερμανικὴ σχολή.—Ἀρχαιολογικαὶ εἰδήσεις.—Φιλολογικὸς Σύλλογος « Παρνασσός ».—Χρονικά.—Ἐταιρίαι καὶ Σύλλογοι.—Τέχναι καὶ ἐπιστήμαι.—Απογραφικά.

12. *Ἔστια*. Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν ἐν Ἀθήναις. Ἔτος Δ'. Τόμος Ζ'. 11 Φεβρουαρίου 1879. Ἀριθμ. 163. *Περιεχόμενα*: Πανομοιότυπον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Γεωργίου Σαχίνη.—Βιογραφία αὐτοῦ.—Λουκῆς Λάρας, ὑπὸ Δ. Βικέλα (συν.).—Ἡ περὶ τὰ βιβλία ἐνασχόλησις. Αἱ ἀποκρίει.—Τὰ πτηνὰ παρὰ τοῖς Τούρκοις.—Γνώμαι καὶ σκέψεις τοῦ δοκτοῦ Δελα-Ροσσουκῶ.—Δάνειον πνεῦμα.—Ἀλήθειαι.—Μία συμβουλή καθ' ἑβδομάδα.

13. *Ἡ ἀνθρώπινα καρδιά*. Δράμα εἰς πράξεις πέντε ὑπὸ Βικεντίου Μπελλαγάμπη, μεταφρασθὲν ἐλευθέρως ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Σπ. Π. Ματσούκη. Ἀδείξ καὶ ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Ἐν Κων/πόλει. 8ον, σ. 119. Τιμᾶται ἀντὶ ἡμίσεως ἀργυροῦ Μετζιδιᾶ καὶ πωλεῖται παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς κκ. Δεπάστα βιβλιοπώλαις.

14. *Γαληνός*. Ἰατρικὸν σύγγραμμα κατὰ σάββατον ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἱατρῶν Α. Γεωργαντᾶ, Σ. Σκιαδαρέση, Ν. Μακκᾶ, Ν. Δελλαπόρτα. Ἔτος Α'. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Φεβρουαρίου 1879. Ἀριθ. 7. *Περιεχόμενα*: Συμφιλιτικὴς κομμωδὸς ὄγκος τῆς ἰριδος.—Περὶ τῆς διαγνώσεως καὶ θεραπείας τῆς φλεγμονῆς τοῦ κατ' ἰσχίον ἄρθρου εἰς παιδας.—Λοιμὸς καὶ καθάρσις.—Ἀντιμιασματικὸς καθαρισμὸς τῶν ἐπιστολῶν.—Χρῆσις τῶν δι' ὕδατος τοῦ Self ὑποκλυσμῶν κατὰ τῆς περισφιγξέως τῶν ἐντέρων.—Βιβλιοκρισία.—Εἰδήσεις.—Παροραμάτων διόρθωσις ἐν τῷ 6 ἀριθ.—Εἰδοποιήσεις. Τύποις Ν. Γ. Πάσσαρη.

15. *Δελτίον* τῶν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ δούλῃ Ἑλλάδι ἐκδιδόμενων βιβλίων περιοδικῶς κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ν. Ἰωάννου Σπανδωνῆ. Ἀριθ. 5—6. Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου, 1878. Ἔτος Α'. 8ον, σ. 96. Συνδρομὴ ἑτησίᾳ ἐν Τουρκίᾳ δρ. ν. 6' ἔξαμ. 3. Τρίμ. 1,50. Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 25.

16. *Σωτήρ*. Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις. Ἔτος Β'. Ἰανουάριος 1879. Φυλλάδιον 16. *Περιεχόμενα*: Παράθεσις τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν συστημάτων τῶν διαφόρων σοφῶν τῆς Εὐρώπης, ὑπὸ Ἀθανασίου Πετρίδου σχολάρχου (συνέχ.).—Περὶ Δωδώνης ἀρχαιοτάτης πόλεως τῆς Ἡπείρου, μετάφρ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ (συνέχ. καὶ τέλος).—Κατάλογος ἱστορικῶν τῶν πρώτων Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐφεξῆς Ἀρχιεπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ Παναρέτου Κωνσταντινίδου ὑφηγητοῦ (συνέχ.).—Ὀλίγα τινὰ περὶ Ἀκαδημίας καὶ Μουσειῶν, ὑπὸ Δ. Εἰρηνίδου.—Ὁ χρηστὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ.—Ἰκέσιος δέησις πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὑπὸ Β. Ζεύχαρη.

17. *Λόγος περὶ Μεθόδου* ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Δ. Γ. Μοστράτου [René Descartes]. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1878. Τύποις Βουτυρᾶ καὶ Σ/ας. 8ον, σ. 118.

18. *Οἱ Υἱοὶ μου*. Ἐκδίδεται ὑπὸ Α. Ἰωαννίδου. [Victor Hugo]. Ἀδείξ τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου. Ἐν Κων/πόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Νικολαΐδου, 1879. 8ον σ. 12.—23. Τιμ. ἀντὶ 3 γρ. ἀργυρῶν.

19. *Ἀθηναῖς*. Ἐφημερὶς μετὰ εἰκονογραφειῶν. Ἔτος Δ'. Ἀριθ. 4. Ἀθήναι, 15 Φεβρουαρίου 1879. *Περιεχόμενα*: Ἡ τῆς γῆς καλλιέργεια ἐν Ἑλλάδι.—Ὁ φιλέλλην Σαμουήλ Χάου.—Ὁ μέγας βεζύρης Χερεδίν πασσᾶς.—Ἡ οἰκογένεια τοῦ Δισραῆλη.—Ὁ χριστιανισμὸς παρὰ τοῖς εἰδωλολάτραις.—Ὁ Ἀχμέτ Μουκτάρ πασσᾶς.—Μωρίαι.—Ποικίλα.—Λογόγραφος.—Εἰδοποιήσεις.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.

ΜΑΡΤΙΟΣ.

- Ἐχων ἡμ. 31. Ἡ ἡμ. ἔχει ὥρ. 12, καὶ ἡ νύξ ὥρ. 12.
- 13 1. Π. Εὐδοκίας ὁσιομάρτυρος.
- 14 2. Π. Ἡουχίου μάρτυρος.
- 15 3. Σ. Εὐτροπίου μάρτυρος.
Σ. τελ. τέτ. ὥρ. 8, λ. 37 π. μ.
- 16 4. Κ. Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως καὶ Γερασ. ὁσ.
- 17 5. Α. Κόνωνος μάρτυρος.
- 18 6. Γ. Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων.
- 19 7. Τ. Βασιλέως Ἐπισκόπου Χερσῶνος.
- 20 8. Π. Θεοφυλάκτου ἐπισκ. Νικομηδείας.
- 21 9. Π. Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων.
- 22 10. Σ. Κοδράτου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
Ν. Σ. ὥρ. 11, λ. 1. μ. μ.
- 23 11. Κ. Ἰωάν. τῆς; Κλιμ. καὶ Σωφρονίου ἀρχ. Ἱεροσ.
- 24 12. Δ. Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ.
- 25 13. Τ. Νικηφόρου ἀρχιεπισκ. Κ/πόλεως.
- 26 14. Γ. Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
- 27 15. Π. Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 7 μαρτ.
- 28 16. Π. Σαβίνου μ. καὶ Χριστοδοῦλου ὁσ.
- 29 17. Σ. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρ. τοῦ Θεοῦ.
- 30 18. Κ. Τῆς ὁσ. Μαρίας καὶ Κυρίλλου ἀρχ. Ἱεροσ
- 31 19. Α. Χρυσάνθου μάρτυρος.
Σ. Πρωτ. τέτ. ὥρ. 3, λ. 1 π. μ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

- 1 20. Τ. Τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἀγ. Σάβ. ἀναίρεθ. Πατ.
- 2 21. Τ. Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ.
- 3 22. Π. Βασιλείου ἱερομάρτυρος.
- 4 23. Π. Νίκωνος ὁσιμ. καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
- 5 24. Σ. Τοῦ Λαζάρου καὶ Ζαχαρίου ὁσίου.
- 6 25. Κ. Τῶν Βαζῶν καὶ ὁ Εὐαγγελ. τῆς Θεοτ. Ἀρ.
- 7 26. Α. Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγ. Γαβριήλ.
Πανσ. ὥρ. 0, λ. 21 π. μ.
- 8 27. Τ. Ματρώνης τῆς ὁσίας.
- 9 28. Τ. Ἰλαρίωνος τοῦ ὁσίου.
- 10 29. Π. Μάρκου τοῦ ἐπισκόπου.
- 11 30. Π. Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος.
- 12 31. Σ. Ὑπατίου ἱερ. ἐπισκ. Γαγγρῶν.

Ἀλληλογραφία τῆς «Χλωρίδος».

Καν. Ε. Ι. Τὸ ψιμυθίον εἶναι λέξις παραφθαρμένη ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ σεμμαμουθ (σαμμιαμυθι), ἡ σαῦρα, τῆς ὁποίας ἡ κόπρος ἐχρησίμευε καὶ χρησιμεῖ καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη εἰς τινὰ μέρη πρὸς κατασκευὴν τοῦ ψιμυθίου.—κ. Π. Ρ. Βουαλῶ Λεσπρῶ, ὁ περίφημος Γάλλος σατυρικός τοῦ μεσαιῶνος, ἐρωτώμενος διατί εἶναι τόσο ἀκριθὴς εἰς τὰς ὥρας τῶν ἐπισκέψεών του, ἔλεγε: «Διότι τὰ ἐλαττώματα ἐνὸς ἀνθρώπου παρίστανται πρὸ πάντων εἰς τὰ ὄμματα ἐκείνου, ὅστις τὸν περιμένει ἀποπομόνως.—κ. Α. Κ. Π. Κωνσ/πολιν. Ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν τοὺς στίχους σας.—κ. Κ. Α. Κ. Προῦσαν. Τὰ φυλλάδια καὶ αἱ ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν.—κ. Θ. Μ. Γαλάξιον. κ. Κ. Τ. Ῥόδον. Περιμένοντες ἀπάντησιν.—κ. Ι. Μ. Κ/πολιν. Ἡ συνδρ. τῆς «Χλωρίδος» εἶναι προπληρωτέα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ Α'. τεύχους.

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ Β'.

Τύρος. — τυρός.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

3

Εἶμαι γέννημα Περγασίας,
εἶμαι ἄλλος Τειρεσίας,
εἶμαι ὄνομα γνωστὸν
ὡς τιμῆσαν τὸν Χριστὸν
ὅτε βρέφος ἦτο ἔτι
πλὴν πολλὰ παρήλθον ἔτη,
ὅπου ἔσθου' ἡ καλὴ μου
φήμη, ἀν δ' ἡ κεφαλὴ μου
πέσῃ· φύγε με μακράν,
φύγε λέξιν μιανάν.
Λοιπὸν σῶον ἀφῆσέ με
καὶ ἀνάγραμμάτισέ με, . . .
ὦ χαρά! ὦ τί τερπνότες!
χορὸς ἄσμα καὶ φαιδρότης
ἰς τὴν χρ.σῆν ἐμφάνισίν μου
ὦ καλὸν καὶ θεῖον πρᾶγμα,
εἰς οὐ σὺ κ' ἐγὼ συνάμα,
ἔλαβον τὴν ὑπαρξίν μου,

4

Ἐν τινι ἀγορᾷ ζῶων ἐτιμῶντο ὁ μὲν βοῦς ἀντί 5 γροσίων, τὸ πρόβατον ἀντί ἐνὸς γροσίου καὶ ἡ αἰξ ἀντί δύο παραδῶν. Ἀνθρώπος τις δούς 100 γρόσια ἠγόρασεν 100 ζῶα ἐξ ἐκάστου εἶδους. Ζητεῖται πόσον ἀριθμὸν ἐξ ἐκάστου εἶδους ἠγόρασεν.

5

.	Σ
.	Σ
.	Σ
.	Σ
.	Σ

6

Σ' τοὺς πόδας ἐνὸς ἀνακτος ἀνθη τερπνὰ ἀν θέσης, Μιᾶς ἀνάσσης ὄνομα μεγάλης θά συνθέσης.

7

Αἶνιγμα δημοτικόν.

Μέτῃκα σὲ χαμόλογγο
ἦῦρα πετροπέρικια
τὰ φτερά της ἔφαγα
τὸ κορμί της πέταξα.

8

Τῆς δημῶδους παροιμίας «Ὅποιος δέν ἔχει θυμητικὸ, ἀς ἔχῃ πόδια» τίς ἡ ἀντίστοιχος ἀρχαία;

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.—Σελ. 34, στήλ. α. στίχ. 19 δι-
ορθωτέον «Ἡρακλέους» ἀντί «Ἡρακλέως».—Σελ. 34,
στήλ. α. στίχ. 48, ἀντί «ἐντὸς τεμαχίου ἀκακίας καὶ
κάρφους» διορθ. «ἐντὸς τεμαχίου ἀκακίας ἢ καὶ κάρ-
φους».—Σελ. 34, στήλ. β'. στίχ. 20, ἀντί «αὐτοῖς»
διορθ. «αὐτῆς».—Εἰς τὴν αὐτὴν σελ. καὶ στήλ. στίχ.
25. ἀντί «calamité» διορθ. «calamite».—Εἰς τὴν αὐτὴν
σελ. καὶ στήλ. στίχ. 28, ἀντί «Bussole» διορθ. «Bou-
ssole».—Σελ. 35, στήλ. α. στίχ. 5, ἀντί «καὶ τοῦ
δρομολογίου» διορθ. «καὶ τῶν δρομολογιῶν».—Εἰς τὴν
αὐτὴν σελ. καὶ στήλ. στίχ. 24, ἀντί «τὴν πολυθλα-
στον» διορθ. «τὴν πολυθέλητρον».—Σελ. 52, στήλ. α.
στίχ. 48. ἀντί «Χαύτου» διορ. «Χιῶτου».—Σελ. 55,
στήλ. α. στίχ. 13. «Ἄλλ' ὅτε μετὰ τὴν ἐπὶ Ἀλεξάν-
δρῳ» τοῦ Μακεδόνο», πρόσθετος «γενομένην ἔκλειψιν».